

Ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. REPLIEK OP UITGEBRACHTE ADVIEZEN

De SARO heeft op 31 augustus 2016 beslist om geen advies te verlenen omdat het voorontwerp van decreet geen bepalingen bevat inzake ruimtelijke ordening of onroerend erfgoed die een strategisch advies noodzakelijk maken.

De Minaraad, de SERV en de SALV hebben op 15, 16 en 19 september 2016 een advies uitgebracht. De Raden hebben geen opmerkingen over artikelen 1 - 28, artikelen 30 – 35, artikel 36, 1° en 4°, artikelen 37 – 50, 1°, artikelen 51 – 59, artikelen 61 – 82, en, na hernummering, de artikelen 84, 86 – 103, artikel 105, artikelen 108 – 113.

De adviezen werden als volgt verwerkt:

- Hoofdstuk 8: Bosdecreet

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 29:

De raden vragen om te onderzoeken of een administratieve vereenvoudiging m.b.t. diverse verplichtingen (ontheffingen, vergunningsplichten, adviesverlening, ...) mogelijk is inzake de regelingen in het Bosdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Antwoord: Deze aanbeveling van de raden wordt meegenomen in de verdere werkzaamheden inzake de integratie van de regelgeving inzake natuur en bos.

- Hoofdstuk 10: Decreet Natuurbehoud

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 36:

De raden bevelen aan om de wijzigingen in artikel 36, 2° en 3° niet door te voeren rekening houdende met het arrest van het Europees Hof van Justitie van 21 juli 2016.

Antwoord: artikel 36, 2° en 3° werden geschrapt.

- Hoofdstuk 11: Decreet Oppervlaktedelfstoffen

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 50 en 51:

De raden stellen voor een bepaling in te voeren om de aanvaarde realisatie van de eindafwerking vijfjaarlijks te evalueren. Dat kan gebeuren in het kader van het Algemeen oppervlaktedelfstoffenplan.

Antwoord: de tekst werd aangepast in die zin dat de vergunninghouder jaarlijks de afgewerkte percelen of delen van percelen moet melden. Dat kan als onderdeel van het jaarlijks voortgangsrapport.

- Hoofdstuk 12: Decreet betreffende de Openbaarheid van Bestuur

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 52:

De raden herhalen hun vraag uit het advies van 5 en 6 februari 2016 om de gevolgen van deze wijziging in kaart te brengen en beter te motiveren. In het bijzonder zijn de raden

bezorgd over het feit dat een verzoek om openbaarmaking niet meer kan geweigerd worden om reden van vertrouwelijke karakter van de commerciële en industriële informatie.

Antwoord: Art. 22, lid 2 van de Seveso III-richtlijn bepaalt dat de openbaarmaking van informatie, zoals deze door de Seveso III-richtlijn vereist is, door de bevoegde autoriteit kan worden geweigerd of beperkt, indien voldaan is aan de voorwaarden van art. 4 van Richtlijn 2003/4/EG ("openbaarheidsrichtlijn"). Dit artikel werd omgezet door art. 22, lid 2 van het Samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 en bepaalt dat de openbaarmaking van de informatie door de bevoegde diensten kan worden geweigerd of beperkt onder de voorwaarden zoals voorzien in de wetgeving inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie. Op geen enkele wijze bevatten deze bepaling een uitsluiting van het bijzondere regime van de openbaarheid van emissiegegevens. Het is dus duidelijk dat zowel de Europese richtlijn als het Samenwerkingsakkoord het volledige stelsel van de uitzonderingsgronden, dus met inbegrip van informatie over emissies, toepasselijk hebben gemaakt op informatie over Seveso-activiteiten. Bijgevolg volgt de wijziging aan art. 15, §3, decreet openbaarheid van bestuur rechtstreeks uit de Seveso III-richtlijn, en is er geen enkele beleidsruimte mogelijk. Overigens kan informatie over emissiegegevens van Seveso-activiteiten nog steeds geweigerd worden, bv. omwille van de openbare orde en veiligheid.

- Hoofdstuk 16: Bodemdecreet

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 60:

De raden uiten hun bezorgdheid over de omschrijving van BBT in relatie met de overmatig hoge kosten van die technieken.

Antwoord: Naar aanleiding van deze opmerking is vastgesteld dat de opname van de BATNEEC-voorwaarde in het te wijzigen artikel 52 van het Bodemdecreet overbodig is en bijgevolg in het ontworpen artikel 60 kan worden geschrapt. De algemene vereiste dat een bodemsaneringsproject gebruik moet maken van de beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten meebrengen, zit immers reeds vervat in verschillende andere bepalingen van het Bodemdecreet (o.a. artikel 10, §2 tot en met §4, artikel 10, §6 en artikel 21, §1 en §2 Bodemdecreet) en is dus sowieso ook van toepassing in het kader van artikel 52 van het Bodemdecreet. Een herhaling van die voorwaarde in artikel 52 van het Bodemdecreet is dan ook niet nodig.

- Hoofdstuk 20: Materialendecreet

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 83 en 84: (na henummering artikel 84 en 86):

De raden vragen inspraak voor het betrokken middenveld in het plan van aanpak voor de invulling van de transitie circulaire economie en de uitwerking van een formele startnota. De raden merken ook op dat de term "digitaal" tot dusver niet werd gebruikt in het Materialendecreet noch in VLAREMA, maar wel het begrip "elektronisch". De raden vragen om de terminologie op elkaar af te stemmen.

Antwoord: De vraag van de raden voor meer inspraak van het betrokken middenveld, wordt meegenomen. In artikel 83 (na henummering artikel 85) werd het woord "digitaal" vervangen door "elektronisch".

- Hoofdstuk 23: Decreet complexe projecten

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikel 102 (na henummering artikel 104):

Volgens de raden moet vermeden worden dat een lokaal bestuur de volledige beslissingsbevoegdheid krijgt om een voorkeurs- of projectbesluit te nemen in het kader van een project met een bovenlokale impact.

Antwoord: De delegatie is slechts een mogelijkheid en is dus geen verplichting. De aanpak van complexe projecten gaat bovendien uit van een procesaanpak die is gesteund op onderlinge samenwerking en vertrouwen en onderlinge akkoorden om bepaalde processtappen te nemen en de bevoegdheid om beslissingen te nemen, op te nemen. In de praktijk zal het veelal gaan om projecten waaromtrent verschillende bestuursniveaus bevoegdheden (kunnen) hebben zoals bijvoorbeeld een grootschalig stationsproject waar zowel de stad bevoegd is voor de projectontwikkeling, de provincie over een waterloop die moet worden aangepast en de Vlaamse Overheid over de gewestweg die onder de treinsporen passeert. Volgens de omgevingsvergunning is dan de Vlaamse Regering de aangewezen overheid om te beslissen (omwille van de gewestweg). Het decreet liet al toe dat, in geval van gedeelde verantwoordelijkheden, de besturen in onderling overleg konden afspreken wie het voorkeurs- en projectbesluit (desgevallend verschillend) neemt. Dit alles vanuit de logica van het project en het gevoerde proces. Zo kan perfect worden geoordeeld dat de gemeenteraad de beslissing omtrent het genoemde stationsproject kan nemen. De bekommernissen van de andere besturen worden via de geïntegreerde procesaanpak sowieso meegenomen. Het wijzigingsvoorstel bouwt voort op die "souplesse" en is geënt op de procesaanpak zoals complexe projecten die de Routeplanner vooropstelt. Ook als volgens de omgevingsvergunning een bepaalde overheid aan zet zou zijn, kan in onderling overleg en mits formele instemming, een ander bestuur toch instaan voor het nemen van het voorkeurs- of projectbesluit. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn als inzake een lokale kwestie vooralsnog iedereen van oordeel is dat – bijvoorbeeld omwille van de urgentie of maatschappelijke gevoeligheid – de Vlaamse Regering best de beslissingsbevoegdheid opneemt. Maar ook in de andere richting moet zulks principieel mogelijk zijn, bijvoorbeeld als blijkt dat er voldoende garanties zijn dat de bekommernissen en voorwaarden van andere bestuursniveaus door de procesaanpak voldoende zijn meegenomen. Uiteraard zal dat steeds in afspraak en mits instemming van de betrokken lokale overheid zijn.

- Hoofdstuk 24: Decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden, en het decreet van 29 maart 2002 houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse Regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden.

Aanbeveling Minaraad, SERV en SALV bij artikelen 104 en 105 (na hernummering artikelen 106 en 107):

De raden bevelen aan om met de nodige voorzichtigheid om te gaan met wijzigingen aan het Nooddecreet en eventuele noodzakelijke wijzigingen aan dit Nooddecreet eerst met de Europese Commissie af te toetsen.

Antwoord: Het wijzigingsvoorstel zelf gaat uit van een uitzonderlijke en heel specifiek karakter. Het spreekt voor zich dat de nodige omzichtigheid aan de dag zal gelegd worden en de toepassing zal afgetoetst worden met de Europese Commissie (in het kader van de Habitatrichtlijn).

2. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van de wet van 23 september 1931 op de aanwerving van het personeel der zeevisscherij

Art.2

Art.3

Art.4

Art.5

Art.6

Het Fonds voor Scheepsjongens is voorzien in de wet van 23 september 1931 op de aanwerving van het personeel der zeevisscherij. Het Fonds werd in 1975 opgericht om het bemanningsprobleem te verlichten en verstrekt een bezoldiging aan de scheepsjongeren.

Het Fonds voor Scheepsjongens wordt voor 50% door de reders gefinancierd, voor $\pm 27\%$ door de Vlaamse overheid en voor $\pm 23\%$ door de Provincie West-Vlaanderen. De administratie- en personeelskosten vallen volledig ten laste van de Vlaamse overheid.

Jaarlijks stelt de Vlaamse Regering de bijdrage van de reders vast, na advies van de Raad van het Fonds van de Scheepsjongens. Naar aanleiding van dit besluit van de Vlaamse Regering merkte de Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij in haar advies op dat het woord "scheepsjongeren" consequent zou moeten worden gebruikt in plaats van het woord "scheepsjongens". Het verdient immers de voorkeur te opteren voor een sekseneutraal alternatief voor het begrip scheepsjongen. Dit wordt ook aanbevolen in de Omzendbrief VR/2014/4 van 9 mei 2014 betreffende de wetgevingstechniek. Met het ontwerp wordt het begrip "scheepsjongen" vervangen door het begrip "scheepsjongere".

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van de Pachtwet van 4 november 1969

Art.7

Om de landbouwers te beschermen tegen de gevolgen van een opzegging van de pachtovereenkomst, kan de Vrederechter een opzegging weigeren geldig te verklaren als de totale geëxploiteerde oppervlakte van het landbouwbedrijf van de toekomstige exploitant boven een bepaalde maximum oppervlakte komt te liggen.

De huidige pachtwet voorziet dat de koning de oppervlakte vastlegt op voorstel van de provinciale landbouwkamers en op eensluidend advies van de nationale landbouwraad. Voorafgaand aan de regionalisering heeft de Vlaamse Regering voor het Vlaams Gewest de maximale rentabiliteitsoppervlakten al vastgesteld bij besluiten van 15 december 2006, 7 mei 2010 en 7 september 2012. Aangezien de coëfficiënten om de 5 jaar moeten worden herzien, zullen de nieuwe coëfficiënten uiterlijk in september 2017 opnieuw moeten worden vastgesteld.

Het voorliggende voorstel voorziet een vereenvoudiging van deze procedure, door alleen nog te voorzien in een vaststelling door de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering wordt de mogelijkheid geboden de procedure verder uit te werken, mocht dit nodig blijken. De tussenkost van de provinciale landbouwkamer en de nationale landbouwwraad, moet worden gezien in het licht van de toenmalige federale bevoegdheid over de pachtwetgeving. De nationale landbouwwraad, zijnde een adviesraad op nationaal niveau waar de provinciale landbouwkamers aan participeerden. Door de regionalisering is de tussenkost van beide niet meer noodzakelijk.

Met het voorstel wordt artikel 12.7 tenslotte aangepast aan het feit dat de pachtwetgeving nu een gewestelijke bevoegdheid is door de verwijzingen naar de Koning, uitdrukkelijk te vervangen door een verwijzing naar de Vlaamse Regering. Het betreft een louter legistische aanpassing, aangezien overeenkomstig artikel 83, §2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen dit al zo moet worden gelezen.

Hoofdstuk 4. Wijziging van de wet van 4 november 1969 tot beperking van de pachtprizen

Art.8

In haar advies bij een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 11 september 1989 betreffende de pachtprizencommissies merkte de Raad van State op dat artikel 1 van de wet van 4 november 1969 tot beperking van de pachtprizen uitdrukkelijk gewag maakt van 3 leden-pachters en 3 leden-grondeigenaars, terwijl in het haar voorgelegde ontwerp van besluit sprake was van telkens 5 leden. De Raad merkte op dat de wet in die zin moest worden aangepast.

Er wordt niet langer voorzien in het opnemen van een secretariaatsfunctie door de door de minister aan te duiden rijkslandbouwkundig ingenieurs. Deze rol zal opgenomen worden door personeelsleden van het Departement Landbouw en Visserij

Tenslotte worden de verwijzingen naar de beslissingen die de Koning kan nemen in artikel 1 vervangen door de vermelding van de Vlaamse Regering en wordt uitdrukkelijk bepaald dat de Vlaamse Regering ook het aantal leden kan bepalen.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

Art.9

De toegevoegde tekst zorgt voor een decretale grondslag voor het verzamelen bij de nv Aquafin en andere rioolbeheerders van allerlei technische informatie over saneringsinfrastructuur in brede zin, inclusief de afwatering van het hemelwater. Dergelijke informatie is nodig voor de uitvoering van de decretale opdrachten van de Vlaamse Milieumaatschappij met betrekking tot de vaststelling van de zoneringsplannen en de gebiedsdekkende uitvoeringsplannen, de planmatige uitbouw (investeringsprogramma's) en de opvolging van het beheer van de saneringsinfrastructuur.

Deze informatie is daarnaast ook nodig om de ecologisch toezichthouder efficiënt de taken te laten uitoefenen die in artikel 32septies van de Wet Oppervlaktewateren worden toegekend. Tot slot is deze informatie nuttig voor beleidsondersteuning en – onderbouwing, alsook in het kader van internationale (INSPIRE) en regionale rapporteringsverplichtingen.

Art.10.

Net zoals het geval is voor artikel 9 zorgt de toegevoegde tekst door middel van artikel 10 van huidig ontwerp van decreet voor een decretale grondslag voor het verzamelen van allerlei technische informatie over saneringsinfrastructuur in brede zin, inclusief de afwatering van het hemelwater, ditmaal op gemeentelijk niveau. Ook de NV Aquafin beschikt over informatie die daarbij van belang is, nu zij in het kader van het lokaal pact rioleringen aanlegt die overgedragen moeten worden aan de gemeente en er ook informatie nodig is over die plaatsen waar het bovengemeentelijk stelsel overgaat in het gemeentelijke stelsel.

Dergelijke informatie is nodig voor de uitvoering van de decretale opdrachten met betrekking tot de vaststelling van de zoneringsplannen en de gebiedsdekkende uitvoeringsplannen, de planmatige uitbouw (investeringsprogramma's) en de opvolging van het beheer van de saneringsinfrastructuur.

Tot slot is deze informatie nuttig voor de aanleg van de bovengemeentelijke zuiveringsinfrastructuur, onder meer op die locaties waar het gemeentelijke stelsel aansluit op het bovengemeentelijke.

Hoofdstuk 6. Wijzigingen van het decreet van 28 juni 1983 houdende oprichting van de instelling Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening

De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening / De Watergroep is een publiekrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid, opgericht bij decreet van 28 juni 1983 in de vorm van coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid.

De vennoten zijn het Vlaams gewest, de Vlaamse provincies, de aangesloten Vlaamse gemeenten en een aantal publiekrechtelijke instellingen en vennootschappen.

De Watergroep is onderworpen aan de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut.

Art.11.

Deze wijziging verwijst naar de coördinatie van de grondwet in 1994 waarbij het vroegere artikel 107 quater van de grondwet werd vervangen door het artikel 39.

Art.12.

Deze wijziging beoogt de tekst van het oprichtingsdecreet in overeenstemming te brengen met de statuten van de cvba Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening door eveneens melding te maken van de commerciële benaming "De Watergroep".

Art.13.

Deze wijziging beoogt enerzijds een taalkundige verbetering en anderzijds een verduidelijking van de activiteiten van De Watergroep. Volgens de huidige tekst van dit artikel zou De Watergroep enkel met derden contracten kunnen afsluiten "op hun verzoek". Door de schrapping van die voorwaarde kan De Watergroep op eigen initiatief contracten met derden onderhandelen, hetgeen vereist is voor een normale bedrijfsvoering.

Art.14.

Deze wijzigingen behelzen alleen taalkundige verbeteringen en de vervanging van het woord "beheer" door "bestuur".

Art.15.

Het huidige artikel 7 van het oprichtingsdecreet werd ingevoegd bij decreet van 10 mei 2006 houdende bepalingen inzake leefmilieu energie met als doel de onderscheiden waterdiensten de mogelijkheid te geven eigen rekeningen te voeren en in hun prijszetting rekening te houden met de eigen kostenstructuur.

In vergadering van 18 december 2015 heeft de raad van bestuur van De Watergroep echter beslist om een eenheidstarief in te voeren voor alle onderscheiden waterdiensten. Door de invoering van een eenheidstarief voor drinkwater heeft een beslissing over de tarieven, het budget en de jaarrekening per provincie/waterdienst geen bestaansreden meer en is de bestaande regeling zelfs onwerkbaar.

Art.16.

Deze aanvulling heeft als doel de beslissingsbevoegdheid van de algemene vergadering inzake het uitkeren van een winstaandeel decretaal te verankeren.

Art.17.

Deze wijziging betreft een taalkundige verbetering.

Art.18.

Art.19.

Deze artikelen wijzigen artikel 11 en 12 van het oprichtingsdecreet. De huidige teksten luiden als volgt:

“Art. 11. De Maatschappij kan mits machtiging door de Vlaamse regering in eigen naam overgaan tot onteigening ten algemene nutte van onroerende goederen die noodzakelijk zijn voor de bouw en exploitatie van haar installaties. De bij artikel 9 van de wet van 27 mei 1870 voorgescreven akte wordt opgesteld door een lid van de Vlaamse regering.

Art. 12. De Maatschappij kan door de regering worden gemachtigd, onder de voorwaarden door deze te bepalen, op of onder de onroerende goederen die behoren tot het openbaar domein van de Staat, de Vlaamse Gemeenschap, het Vlaamse Gewest, de provincies, de gemeenten en de instellingen van openbaar nut, al de werken uit te voeren die noodzakelijk zijn voor de aanleg en de exploitatie van haar installaties.”

De voorgestelde wijziging beoogt, naast enkele kleine legistische wijzigingen, de formulering van de artikelen 11 en 12 op elkaar af te stemmen. Zo wordt er in artikel 11 gesproken over “de bouw en exploitatie” terwijl er in de huidige tekst van artikel 12 gesproken wordt over “de aanleg en de exploitatie”. In artikel 11 worden de woorden “, de aanleg” ingevoegd tussen de woorden “de bouw” en de woorden “en de exploitatie”. In artikel 12 worden tussen de woorden “noodzakelijk zijn voor” en de woorden “de aanleg” de woorden “de bouw” ingevoerd.

Deze wijziging betreft een verduidelijking van de activiteiten van De Watergroep en is noodzakelijk om artikel 11 van het oprichtingsdecreet in overeenstemming te brengen met artikel 12.

Art.20.

Deze wijziging betreft enkel een taalkundige verbetering.

Art.21.

Deze wijziging betreft enkel een taalkundige verbetering.

Art.22.

De wijziging van dit artikel beoogt de afschaffing van de complexe goedkeuringsprocedure via de Vlaamse Regering waardoor De Watergroep vlugger kan inspelen op noodwendigheden inzake personeelsbeleid (bijvoorbeeld werken in het buitenland) hetgeen de bedrijfsvoering ten goede komt.

Het toezicht door de voogdijminister en de minister van financiën blijft bestaan door de toepassing van de bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut die een vernietigingsprocedure voorziet indien een beslissing van de raad van bestuur niet conform het algemeen belang zou zijn.

Art.23.

Artikel 18 van het oprichtingsdecreet wordt kan geschrapt worden aangezien het thans zonder voorwerp is door de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 oktober 1985 houdende vaststelling van de datum waarop de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening haar activiteiten aanvangt, zijnde 19 november 1985.

Hoofdstuk 7. Wijzigingen van het decreet van 21 december 1988 houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij

Art.24.

Artikel 16, tweede lid van het oprichtingsdecreet van de VLM bepaalt dat het verslag van de revisor wordt meegedeeld aan de algemene vergadering. De term revisor is verouderd en wordt in overeenstemming gebracht met Hoofdstuk X, Afdeling II over de commissaris.

Art.25.

1° Dit artikel brengt artikel 17, paragraaf 2, punt 1°, van het oprichtingsdecreet van de VLM dat betrekking heeft op de niet-delegeerbare bevoegdheden van de raad van bestuur, in overeenstemming met het gewijzigde kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003.

Het kaderdecreet bestuurlijk beleid werd gewijzigd door het decreet van 26 juni 2015 (B.S., 6 juli 2015) op het vlak van beleidsuitvoering, beleidsvoorbereiding, de ondernemingsplannen en de gemeenschappelijke dienstverlening. Voor de extern verzelfstandigde agentschappen werden de artikelen 14 tot en met 16 met betrekking tot de beheersovereenkomsten in dit kaderdecreet opgeheven en vervangen door ondernemingsplannen in het toegevoegde artikel 5/1 van het kaderdecreet.

Bijgevolg dient de passage in het oprichtingsdecreet van de VLM die verwijst naar het sluiten van een beheersovereenkomst zoals bedoeld in het opgeheven artikel 14 van het kaderdecreet te worden geschrapt.

2° Artikel 17 paragraaf 2, punt 2° en 3° bepaalt dat de raad van bestuur het vaststellen van het ondernemingsplan en het goedkeuren van de rapportering over de uitvoering van de beheersovereenkomst niet kan delegeren.

In dit wijzigingsartikel wordt gepreciseerd dat het gaat om de vaststelling van het ondernemingsplan en de vaststelling van het jaarrapport overeenkomstig het nieuwe artikel 5/1 van het kaderdecreet. Het ondernemingsplan omvat onder meer de beleids- en beheersdoelstellingen, zowel meerjarig als voor het komende jaar, en de operationele vertaling ervan.

3° Dit artikel schrapt in artikel 17, paragraaf 4, eerste lid, de verwijzing naar Hoofdstuk VII van het oprichtingsdecreet.

Deze paragraaf handelt over de oprichting van het bestuurscomité en haar bevoegdheden. Zo wordt in de huidige tekst van het oprichtingsdecreet het bestuurscomité dat wordt opgericht binnen de raad van bestuur, belast met beslissingen over de verwerving van het eigendoms- of gebruiksrecht van eigendommen ter uitvoering van de missie en taken, bedoeld in artikelen 5, 6 en 6bis en hoofdstuk VII, die aan het agentschap zijn opgedragen.

Door artikel 7.2.4. van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting (B.S., 22 augustus 2014) wordt hoofdstuk VII met betrekking tot de landinrichting en bestaande uit artikel 11 tot en met 14, opgeheven. Bijgevolg wordt de verwijzing naar hoofdstuk VII geschrapt.

Door deze schrapping wordt er niet geraakt aan de bevoegdheden van het bestuurscomité. Dit comité kan nog beslissingen nemen over de verwerving van het eigendoms- of gebruiksrecht van eigendommen ter uitvoering van landinrichting op grond van artikel 5, 3° en artikel 6bis, paragraaf 1, 4° van het oprichtingsdecreet.

Art.26.

Art.27.

Artikel 26 brengt het opschrift van hoofdstuk IX van het oprichtingsdecreet van de VLM en artikel 27 brengt artikel 18ter van het oprichtingsdecreet in overeenstemming met het gewijzigde kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003 op het vlak van het jaarlijks ondernemingsplan en het jaarrapport.

Het huidige hoofdstuk IX heeft als opschrift “de beheersovereenkomst”. Het huidige artikel 18ter van het oprichtingsdecreet bepaalt dat de voorwaarden en de procedure voor de uitvoering van de opdrachten van openbare dienst worden vastgelegd in een, na onderhandeling gesloten, beheersovereenkomst als bedoeld in artikel 14 van het kaderdecreet tussen het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering en het agentschap, vertegenwoordigd door zijn raad van bestuur.

Het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003 werd gewijzigd door het decreet van 26 juni 2015 (B.S., 6 juli 2015) op het vlak van beleidsuitvoering, beleidsvoorbereiding, de ondernemingsplannen en de gemeenschappelijke dienstverlening. Voor de extern verzelfstandigde agentschappen werden de artikelen 14 tot en met 16 met betrekking tot de beheersovereenkomsten in het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003 opgeheven en vervangen door ondernemingsplannen in het toegevoegde artikel 5/1 van het kaderdecreet. Bijgevolg wordt het opschrift vervangen door het ondernemingsplan en het jaarrapport en wordt artikel 18ter over het afsluiten van een beheersovereenkomst door de raad van bestuur vervangen door het vaststellen van een ondernemingsplan door de raad van bestuur in samenspraak met de Vlaamse Regering alsook het vaststellen van een jaarrapport door de raad van bestuur overeenkomstig het nieuwe artikel 5/1 van het kaderdecreet.

Art.28.

1° Dit artikel wijzigt artikel 18quater, paragraaf 1, punt 11°.

De huidige tekst bepaalt dat het agentschap kan beschikken over de vergoedingen voor prestaties aan derden, volgens de voorwaarden, bepaald in de beheersovereenkomst. Zoals in de voorgaande artikelen al werd uiteengezet is de beheersovereenkomst opgeheven in het kaderdecreet bestuurlijk beleid en wordt deze vervangen door het ondernemingsplan.

2° Dit artikel heft in paragraaf 1 van artikel 18quater het punt 13° op. Het punt 13° bepaalt dat de VLM als ontvangsten kan beschikken over de terugbetaling van kapitaal en interesten van de aan het agentschap overgedragen leningen bij het Landbouwinvesteringsfonds. Deze bepaling kan opgeheven worden omdat deze leningen bij het Landbouwinvesteringsfonds niet meer worden toegekend en alle dossiers hieromtrent intussen werden afgesloten.

3° Dit artikel heft in paragraaf 3, tweede lid de woorden “en Hoofdstuk VII” op.

Artikel 18quater, paragraaf 3, tweede lid bepaalt dat ter uitvoering van de aan het agentschap opgedragen missie, taken en bevoegdheden, bedoeld in artikelen 5, 6, 6bis en 10 en Hoofdstuk VII, het agentschap aan prefinanciering kan doen.

De reden van schrapping van de verwijzing naar Hoofdstuk VII van het oprichtingsdecreet is het gevolg van het nieuwe decreet landinrichting (zie voorgaande artikelen). Door deze schrapping wordt niet geraakt aan de mogelijkheid tot prefinanciering van de taken van landinrichting. Prefinanciering voor landinrichting kan nog gebeuren op grond van artikel 5, 3° en artikel 6bis, paragraaf 1, 4° van het oprichtingsdecreet.

Hoofdstuk 8. Wijzigingen van het Bosdecreet van 13 juni 1990

Art.29.

1° In artikel 47 van het Bosdecreet wordt door de toevoeging van de woorden artikel 16 octies” een verwijzing opgenomen naar de nieuwe natuurbeheerplannen.

2° Met deze wijziging wordt artikel 47 van het Bosdecreet in overeenstemming gebracht met artikel 90bis, §1, eerste lid, 5°, van hetzelfde decreet. Dat artikel 90bis, §1, eerste lid, 5°, wordt overigens op zijn beurt aangepast, bij artikel 33, 1°, van dit wijzigingsdecreet. In artikel 47 wordt bepaald dat voor een ontbossing in een natuurreserveaat (erkend conform de relevante bepalingen in het natuurdecreet van 21 oktober 1997) geen stedenbouwkundige vergunning vereist is, zoals gebruikelijk, maar dat een melding aan de bevoegde stedenbouwkundige ambtenaar volstaat. Belangrijke voorwaarden daarbij zijn wel dat de ontbossing voorzien moet zijn in het (door de overheid) goedgekeurde beheerplan van dat natuurreserveaat, alsook dat de ontbossing noodzakelijk moet zijn voor het behoud, het herstel of de ontwikkeling van een of meerdere van de habitats, vermeld in bijlage I van het natuurdecreet of van een of meerdere habitats van soorten, vermeld in bijlage II, III of IV van het natuurdecreet. De laatste voorwaarde geldt voor beheerplannen die na 1 januari 2009 zijn goedgekeurd.

Het is de laatste voorwaarde die wordt aangescherpt door de voorziene wijziging. Met name wordt de voorwaarde beperkt tot ontbossingen die noodzakelijk zijn met het oog op de realisatie van vastgestelde instandhoudingsdoelstellingen. Instandhoudingsdoelstellingen kunnen op de volgende wijzen worden vastgesteld:

- voor speciale beschermingszones, op grond van artikel 36ter, §1, van het natuurdecreet;

- voor soorten, vermeld in bijlage II, III en IV van hetzelfde decreet. Instandhoudingsdoelstellingen zijn een figuur die is tot stand gebracht in functie van de implementatie van de Vogelrichtlijn (richtlijn 2009/147/EG) en de Habitatrichtlijn (richtlijn 93/43/EEG);
- voor zones buiten speciale beschermingszones als vermeld in artikel 50ter, §3, tweede lid, natuurdecreet.

Instandhoudingsdoelstellingen zijn verbeter- of behoudsopgaven voor het behouden, herstellen of ontwikkelen van een gunstige staat van instandhouding van in het Vlaamse Gewest voorkomende Europees te beschermen habitats of soorten. Er bestaan gewestelijke instandhoudingsdoelstellingen (op Vlaams niveau) en de instandhoudingsdoelstellingen voor speciale beschermingszones (op niveau van de betrokken speciale beschermingszone). Door die doelstellingen in de praktijk te realiseren kunnen de Europees beschermde habitats en de Europees beschermde soorten in een gunstige staat van instandhouding terecht komen, zowel op Vlaams niveau als op niveau van de speciale beschermingszones die voor deze habitats en soorten zijn aangewezen, en op die manier kan het Vlaamse Gewest voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de beide vermelde richtlijnen. De gewestelijke instandhoudingsdoelstellingen zijn vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 2010. De instandhoudingsdoelstellingen voor speciale beschermingszones zijn grotendeels vastgesteld via een reeks besluiten van de Vlaamse Regering van 23 april 2014. Sinds de vaststelling van de instandhoudingsdoelstellingen is veel beter duidelijk geworden en is het ook formeel vastgesteld wat nodig is om de Europees beschermde habitats en de Europees beschermde soorten in een gunstige staat van instandhouding te krijgen en te houden.

Het enigszins inperken van de mogelijkheid om ontbossingen in natuurreservaten uit te voeren zonder stedenbouwkundige vergunningen tot ontbossingen in functie van instandhoudingsdoelstellingen betekent niet dat andere ontbossingen per definitie uitgesloten zullen zijn. Andere ontbossingen zullen in beginsel nog steeds mogelijk zijn, maar dan wel via de gebruikelijke weg van de stedenbouwkundige vergunning en met de daaraan verbonden voorwaarde dat een vergunde ontbossing in de regel gecompenseerd moet worden overeenkomstig de regels vervat in artikel 90bis van het Bosdecreet en de daaraan verbonden uitvoeringsbepalingen in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 februari 2001.

Art.30.

De professionele kopers van hout moeten voldoen aan de erkenningsregeling voor kopers en exploitanten van hout. In het kader van die regeling worden zij voldoende administratief gecontroleerd. Ook buitenlandse bedrijven kunnen erkend worden. De vereiste van woonplaats te kiezen in een gemeente van het Vlaams Gewest is dus niet meer aan de orde en mag bijgevolg worden opgeheven. Daartoe wordt artikel 57 van het Bosdecreet aangepast.

Art.31.

Artikel 87, vijfde lid, van het Bosdecreet stelde aanvankelijk dat in geval van een rooiing van een bos binnen een termijn van 12 jaar na de aanplanting of na de laatste exploitatie van de in het vorig lid bedoelde houtachtige gewassen of spontane bebossing alleen een voorafgaande eenvoudige melding van de rooiing aan de landbouwkundig ingenieur van de Dienst Landbouw en de ambtenaar vereist was, in plaats van een stedenbouwkundige vergunning voor ontbossing, zoals bepaald in artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De laatste zin van het vijfde lid geeft aan de Vlaamse Regering de mogelijkheid om de vermelde termijn aan te passen. De Vlaamse Regering heeft dat destijds gedaan bij besluit van de Vlaamse Regering van 26 juni 1996. De Regering bepaalde met name dat de termijn in eerste instantie werd verlengd naar 22 jaar, maar in tweede instantie was er ook een beperking van de termijn tot drie jaar in geval dat

er sprake was geweest van een exploitatie van het stuk bos in kwestie. De wijziging door de Regering gebeurde vanuit juridisch-technisch oogpunt wel op een ietwat ongelukkige wijze, namelijk niet door een aanpassing van de termijn in het decreet zelf, maar door de gewijzigde termijn in het besluit van de Vlaamse Regering zelf te bepalen zonder wijziging in het decreet. Dat is verwarrend en niet-transparant. Om de verwarring en het gebrek aan transparantie teniet te doen wordt de inhoud van het besluit van 26 juni 1996 bij deze op de gerechtvaardigde plaats in artikel 87, vijfde lid, Bosdecreet geplaatst.

Art.32.

1° Artikel 90bis, paragraaf 1, eerste lid, 5° wordt vereenvoudigd door louter nog te bepalen dat het bij het toepassen van de mogelijkheid om te ontbossen in het kader van instandhoudingsdoelstellingen moet gaan om 'vastgestelde instandhoudingsdoelstellingen'. Dat is een vereenvoudiging ten opzichte van de bestaande omslachtige formulering. In de regelgeving van het natuurdecreet van 21 oktober 1997 wordt immers duidelijk bepaald op welke wijzen instandhoudingsdoelstellingen worden vastgesteld. Instandhoudingsdoelstellingen kunnen op de volgende wijzen worden vastgesteld:

1° voor speciale beschermingszones, op grond van artikel 36ter, § 1, van het natuurdecreet;

2° voor soorten, vermeld in bijlage II, III en IV van hetzelfde decreet. Instandhoudingsdoelstellingen zijn een figuur die is tot stand gebracht in functie van de implementatie van de Vogelrichtlijn (richtlijn 2009/147/EG) en de Habitatrichtlijn (richtlijn 93/43/EEG);

3° voor zones buiten speciale beschermingszones als vermeld in artikel 50ter, §3, tweede lid, natuurdecreet.

De inhoud van deze bijlage wordt daarbij analoog gemaakt aan artikel 47 van het Bosdecreet, zoals gewijzigd bij artikel 30 van voorliggend decreet.

2° In dezelfde bepaling, paragraaf 1, eerste lid, 5°, wordt nog een wijziging voorzien die tegemoet komt aan het 'natuurbeheerplan' dat in het natuurdecreet werd ingevoegd bij het decreet van 9 mei 2014 tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos, maar dat tot op heden nog niet in werking is getreden. Conform artikel 113 van het decreet van 9 mei 2014 moet de Vlaamse Regering voorzien in de inwerkingtreding van een deel van de artikelen van het decreet waaronder ook de artikelen 16bis – 16sedecies, waarmee het natuurbeheerplan wordt ingevoegd. Het natuurbeheerplan is de opvolger van de beheerplannen vermeld in artikel 25, 43, §1, 43, §2, of 43, §3, van het Bosdecreet en in artikel 34, §1, van het natuurdecreet. De inwerkingtreding van de artikelen inzake het natuurbeheerplan zullen tevens de opheffing van die artikelen, ook vastgesteld bij decreet van 9 mei 2014, in werking doen treden. Het is nodig om in artikel 90bis, §1, eerste lid, 5°, duidelijk te maken dat met een 'beheerplan' ook bedoeld wordt op een natuurbeheerplan dat is goedgekeurd op basis van artikel 16octies van het natuurdecreet.

3° In paragraaf 1, vierde lid, wordt een bepaling toegevoegd aan 90bis, §1, met het oog op het sanctioneerbaar stellen van de instandhouding van ontbossingen binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 1.1.2.10°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De instandhouding van een ontbossing wordt ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning beschouwd als een milieu-inbreuk. Ingevolge artikel 31 van dat decreet (inwerkingtreding nog niet bepaald) zou artikel 6.6.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) worden vervangen door wat volgt: "*Art. 6.2.2. De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige inbreuken genoemd, en worden bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro:*

1° de instandhouding van de illegale gevolgen van de misdrijven, vermeld in artikel 6.2.1, eerste lid, voor zover die gevolgen zich situeren in kwetsbaar gebied; I...J". Met het voorstel tot aanpassing van artikel 90bis, §1, is het de bedoeling om voor de inbreuk van de instandhouding van een onwettige ontbossing een basis te creëren voor handhaving in kader van titel XVI van het decreet

van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM). Om samen te sporen met de VCRO zal het instandhoudingsmisdrijf vervolgens in het milieuhandhavingsbesluit (besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het DABM van 5 april 1995) als milieu-inbreuk moeten worden opgenomen.

Met de voorgestelde formulering (gebruik van de term 'eenieder') wordt beoogd om zowel de situaties te vatten waarbij de instandhouding gebeurt door degene die oorspronkelijk ook ontbost heeft (waarbij artikel 91 Bosdecreet geen rol speelt) als deze waarin de instandhouding gebeurt door een verwerfer in de zin van artikel 91 Bosdecreet. Vandaar de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 91 van het Bosdecreet. Hieruit moet blijken dat een verwerfer enkel kan gesanctioneerd worden voor de instandhouding van een ontbossing als artikel 91 Bosdecreet is nageleefd bij de overdracht of de vestiging van een zakelijk recht.

De voorwaarde van een moreel element (opzet) wordt achterwege gelaten. Hiervoor wordt gekozen omdat het VCRO geen onderscheid lijkt te maken tussen opzettelijke inbreuken en inbreuken die worden begaan door een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid. Dit in tegenstelling tot het huidige artikel 16.6.3quinquies DABM, waar een onderscheid wordt gemaakt tussen de handelingen gesteld met opzet (eerste lid) en de handelingen met een gebrek aan voorzorg (tweede lid).

De toevoeging van de term 'als eigenaar' in de zin van artikel 6.1.1.3° VCRO (waar enkel de eigenaar gesanctioneerd kan worden het instandhoudingsmisdrijf in ruimtelijk kwetsbare gebieden) is achterwege gelaten. Het huidig tekstvoorstel gaat dus ruimer dan de VCRO.

4° In de tweede plaats wordt in paragraaf 5 van artikel 90bis nog een kleine technische correctie aangebracht. In het tweede lid van die bepaling wordt verwezen naar paragraaf 4, tweede lid, maar die paragraaf 4 is aangepast bij het decreet van 9 mei 2014 tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos. Het vroegere tweede lid is nu het derde lid van paragraaf 4 geworden, en dat wordt hierbij gecorrigeerd.

Art.33.

Dit artikel voorziet een aanpassing van artikel 99 van het Bosdecreet. Dat artikel stelt dat het in beginsel verboden is om in open lucht vuur te maken in bossen en op een afstand van 25 meter van bossen, tenzij in een aantal duidelijk beschreven gevallen. Aan die mogelijke uitzonderingen wordt toegevoegd dat een uitzondering op het verbod ook voorzien kan worden in een goedgekeurde toegankelijkheidsregeling. De bestaande twee uitzonderingsmogelijkheden van artikel 99 worden als te beperkend ervaren.

Er wordt in dit artikel bewust gekozen om te verwijzen naar een goedgekeurde toegankelijkheidsregeling "overeenkomstig" artikel 12 van het Bosdecreet en niet "als vermeld" in het Bosdecreet. Artikel 12 van het Bosdecreet is immers volledig vervangen bij het decreet van 9 mei 2014 tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos, maar die wijziging is niet meteen in werking getreden. De inwerkingtreding moet gebeuren door de Vlaamse Regering, conform artikel 113 van het decreet van 9 mei 2014. Daarom wordt het woord "overeenkomstig" gekozen, omdat dit wordt geacht compatibel te zijn met zowel de oude, nog niet formeel gewijzigde versie van artikel 12, als de nieuwe maar nog in werking te treden versie. De gebruikelijke bewoording zou zijn om te spreken van een goedgekeurde toegankelijkheidsregeling "als vermeld" in artikel 12. Die gebruikelijke piste is echter niet aangewezen: in de oude versie van artikel 12 wordt melding gemaakt van een goed te keuren toegankelijkheidsregeling, maar in de nieuwe versie is dat niet het geval. Er wordt louter verwezen naar artikel 12septies tot en met 12novies van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, waar alle regels inzake

toegankelijkheid in de toekomst geregeld zullen worden, zowel voor bos als andere types van terreinen.

Hoofdstuk 9. Wijziging van het decreet van 4 mei 1994 betreffende het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Waterwegen en Zeekanaal, naamloze vennootschap van publiek recht

Art.34.

Deze bepaling beoogt het voorzien van de mogelijkheid tot overdracht van eigendom van onroerende goederen, die werden aangekocht door Waterwegen en Zeekanaal NV, aan de Vlaamse Landmaatschappij en dit met het oog op de uitvoering van het flankerend beleid landbouw in het kader van het geactualiseerd Sigmaplan.

Hoofdstuk 10. Wijzigingen van het decreet van 21 oktober 1997 op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu

Art.35.

Bij decreet van 9 mei 2014 tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos werd in het natuurdecreet van 21 oktober 1997 het concept 'geïntegreerd beheer ten behoeve natuurbehoud' ingevoerd. Dit concept heeft betrekking op de duurzame ontwikkeling van natuurterreinen, waarbij in beginsel een evenwicht wordt betracht door hun ecologische, hun economische en hun sociale functie naast elkaar te laten bestaan. Het concept, dat gecentreerd is rond een door de Vlaamse overheid goed te keuren natuur beheerplan, heeft tot doel om de condities om in Vlaanderen aan natuurbeheer te doen op een nieuwe, uniforme leest te schoeien voor alle types natuur, zowel bos als open natuur.

De decretale regels voor dit concept geïntegreerd beheer ten behoeve natuurbehoud zijn terug te vinden in de nieuw ingevoegde artikelen 12bis tot en met 12novies en artikel 16bis tot en met 16sedecies van het natuurdecreet. Een belangrijke pijler van dit concept is de financiële ondersteuning die geboden wordt aan terreinbeheerders die zich engageren om dit concept in de praktijk om te zetten. De rechtsgrond voor die financiële ondersteuning bevindt zich in artikel 16sedecies. De decretale regels zijn noodzakelijk om een adequaat kader en rechtsgrond te creëren, maar het is nodig dat de Vlaamse Regering één en ander verder uittekent op niveau van besluit van de Vlaamse Regering. Daarvan is werk gemaakt sinds de wijziging van het natuurdecreet bij decreet van 9 mei 2014. Een deel van dat werk heeft betrekking op het voorbereiden van de uitvoeringsregels inzake financiële ondersteuning van natuurbeheer. Eén van de aspecten die daarbij aan bod komt is de noodzaak om in bepaalde gevallen te moeten kunnen beschikken over de mogelijkheid om subsidies die zijn verleend in kader van de financiële ondersteuning terug te kunnen vorderen. Hoewel dit hopelijk zo weinig mogelijk moet gebeuren is het nodig om deze optie achter de hand te hebben, en derhalve moet ze worden voorzien in de regelgeving. Om deze optie ten volle te kunnen benutten is het nodig om de rechtsgrond in artikel 16sedecies om in bepaalde gevallen subsidies te kunnen terugvorderen ietwat uit te breiden. Daarin voorziet voorliggend artikel.

Art.36.

1° Artikel 36ter, §3, eerste lid, van het natuurdecreet bevat de wettelijke basis voor de passende beoordeling. De passende beoordeling is het instrument waarmee vergunningsplichtige activiteiten, plannen of programma's die een zogenaamde 'betekenisvolle aantasting van de

natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone' kunnen veroorzaken worden beoordeeld. De beoordeling betreft meer bepaald de mate waarin die activiteiten, plannen of programma's zogenaamde 'betekenisvolle effecten' hebben voor een bepaalde speciale beschermingszone, en dan meer specifiek de Europees te beschermen habitats en soorten waarvoor de speciale beschermingszone is aangewezen.

Er wordt een toevoeging voorzien die er in bestaat dat een passende beoordeling niet langer nodig zou zijn voor een vergunningsplichtige activiteit, een plan of een programma die of dat direct verband houden met of nodig is voor het beheer van een gebied in de betrokken speciale beschermingszone. Deze toevoeging is gebaseerd op artikel 6.3 van de Habitatrichtlijn (richtlijn 93/43/EEG), de richtlijnbevestiging die oplegt dat in voorkomend geval een passende beoordeling moet worden opgemaakt en die de grondslag vormt voor artikel 36ter, §1, natuurdecreet. Artikel 36ter, §1, eerste lid, wordt derhalve nog beter geconformeerd aan zijn grondartikel 6.3 van de Habitatrichtlijn.

Uit het interpretatiedocument dat de Europese Commissie heeft gepubliceerd inzake artikel 6 van de Habitatrichtlijn blijkt dat de term 'beheer' moet worden geacht betrekking te hebben op beheer met het oog op het behoud van het gebied in kwestie. Daarmee wordt bedoeld op het behoud van het gebied in zijn functie als speciale beschermingszone, gericht op de instandhouding van de Europees te beschermen habitats en soorten waarvoor de speciale beschermingszone is aangewezen.

Doordat deze nochtans in de Habitatrichtlijn voorziene vrijstellingsgrond voor een passende beoordeling niet voorzien is in artikel 36ter, §1, natuurdecreet moeten tot nader order nu ook vergunningsplichtige activiteiten, plannen of programma's aan een passende beoordeling worden onderworpen waarvan moet worden aangenomen dat ze het behoud van een gebied als speciale beschermingszone ten goede komen, doordat ze specifiek met dat doel zijn opgemaakt. Dat is niet logisch en eigenlijk is het een overbodige administratieve last in hoofde van initiatiefnemer van dergelijke vergunningsplichtige activiteiten, plannen of programma's.

De voorgestelde wijziging van artikel 36ter, §1, eerste lid, natuurdecreet dringt zich onder meer op in het licht van het instandhoudingsbeleid zoals recent wettelijk verankerd in het natuurdecreet bij decreet van 9 mei 2014 tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos (invoeging van artikel 50bis tot 50undecies). Die bepalingen inzake instandhoudingsbeleid voeren de figuren 'Vlaams Natura 2000-programma' (voor heel het Vlaams Gewest) en 'Managementplan Natura 2000' (per speciale beschermingszone) in de rechtsorde in. Volgens de bestaande bewoordingen van artikel 36ter, §1, eerste lid, natuurdecreet moeten dit programma en die managementplannen telkens een passende beoordeling ondergaan. Dat is opmerkelijk aangezien het programma en de managementplannen net bij uitstek tot doel hebben om in te staan voor het realiseren van de instandhoudingsdoelstellingen, zowel de gewestelijke instandhoudingsdoelstellingen als de instandhoudingsdoelstellingen voor elke speciale beschermingszone. Het realiseren van die doelstellingen zal er net voor zorgen dat de Europees te beschermen habitats en soorten waarvoor de speciale beschermingszone is aangewezen in de noodzakelijke gunstige staat van instandhouding terecht komen en behouden blijven. Als er één programma of plan zou moeten zijn dat geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone zou mogen met zich meebrengen zou het wel het Vlaams Natura 2000-programma' of het Managementplan Natura 2000 voor de betrokken beschermingszone moeten zijn. Een passende beoordeling zou dan ook bij uitstek overbodig moeten zijn in dit geval.

Het moet duidelijk zijn dat een vergunningsplichtige activiteit, een plan of een programma die of dat slechts ten dele verband houdt met het beheer van een gebied in de betrokken speciale beschermingszone ook slechts ten dele van de" vrijstelling van de verplichting tot opmaak van een passende beoordeling kan genieten. In voorkomend geval zal het deel van de vergunningsplichtige

activiteit, plan of programma die of dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer wel degelijk een passende beoordeling zal moeten ondergaan.

2°. In het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu wordt een bepaling toegevoegd aan artikel 36ter, §5, tweede lid, 2°, waardoor wordt voorzien dat Agentschap voor Natuur en Bos een register zal bijhouden van de compenserende maatregelen die moeten worden genomen door de initiatiefnemer van een vergunningsplichtige activiteit, een plan of een programma die gebruik maakt van de afwijkingsprocedure als weergegeven in artikel 36ter, §5, en dit op basis van insteek die het Agentschap ontvangt vanwege de initiatiefnemer. Op die manier kan goed worden opgevolgd welke compenserende maatregelen op een bepaald moment moet worden uitgevoerd. De compenserende maatregelen en de mate waarin ze worden uitgevoerd in de praktijk, worden op die manier ook goed in beeld gebracht in functie van het bekomen van een zo goed mogelijk overzicht van de al gerealiseerde en nog lopende inspanningen om de instandhoudingsdoelstellingen te realiseren.

Het in beeld brengen van al gerealiseerde en nog lopende inspanningen om de instandhoudingsdoelstellingen te realiseren gebeurt bij uitstek via de instrumenten van instandhoudingsbeleid, het Vlaams Natura 2000-programma (opgemaakt voor het hele Vlaamse Gewest) en de managementplannen Natura 2000 (opgemaakt voor elke speciale beschermingszone). Met name in het managementplan Natura 2000 van een bepaalde speciale beschermingszone wordt voorzien in een taakstelling die bestaat uit de inspanningen die nodig worden geacht voor de realisatie van de instandhoudingsdoelstellingen. Dat wordt weergegeven in artikel 50septies, §3, van het decreet van 21 oktober 1997. Die bepaling werd bij arrest van 28 april 2016 vernietigd door het Grondwettelijk Hof, samen met de overige bepalingen in het decreet inzake het instandhoudingsbeleid, zoals ingevoegd bij decreet van 9 mei 2014. Het is de bedoeling om die bepalingen opnieuw in te voeren in het decreet, op een wijze die tegemoet komt aan de bezwaren van het Grondwettelijk Hof die aanleiding gaven tot de vernietiging.

Art.37.

Bij het decreet van 9 mei 2014 werd aan hoofdstuk V, afdeling 4, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna 'het decreet Natuurbehoud'), een onderafdeling E "Planmatige omkadering van het instandhoudingsbeleid" toegevoegd.

Dit instandhoudingsbeleid omvat een Vlaams Natura 2000-programma en, op het niveau van de speciale beschermingszones, de managementplannen Natura 2000. Op het niveau van de leefgebieden van Europees te beschermen soorten omvat het instandhoudingsbeleid de soortenbeschermingsprogramma's en buiten de speciale beschermingszones omvat dit beleid de managementplannen vermeld in artikel 48 van het decreet natuurbehoud.

De artikelen 40 tot en met 43 en de artikelen 45 tot en met 48 van het decreet van 9 mei 2014, die de artikelen 50ter tot en met 50decies invoegen in het decreet natuurbehoud, bepalen de inhoud, de opmaak en de vaststelling van het Vlaams Natura 2000-programma, de managementplannen Natura 2000 en de managementplannen als bedoeld in artikel 48, §1 van het decreet natuurbehoud. Deze artikelen voorzien ook in de ontwikkeling van een programmatische aanpak ter vermindering van één of meer milieudrukken.

Artikel 78 van het decreet van 9 mei 2014 wijzigt enkele bepalingen in artikel 9 van het decreet natuurbehoud teneinde dit artikel in overeenstemming te brengen met de vernieuwde planmatige omkadering van het instandhoudingsbeleid.

Bij verzoekschrift van 2 januari 2015 werd een beroep tot vernietiging ingediend van de hiervoor vermelde artikelen 40 t.e.m. 43 en 45 t.e.m. 48 alsook van het artikel 78 van het decreet van 9 mei 2014.

Het verzoekschrift steunt op de vermeende schending van artikel 23 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van de Richtlijn 2001/42/EG (de plan-mer-richtlijn) en met de artikelen 7 en 8 van het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende de toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden. Volgens verzoekers vallen zowel het Vlaamse Natura 2000-programma, de programmatische aanpakken ter vermindering van de milieudrukken, de managementplannen Natura 2000 en de managementplannen als vermeld in artikel 48, §1 van het decreet natuurbehoud onder de werkingssfeer van de plan-mer-richtlijn, en zijn deze eveneens te beschouwen als plannen en programma's die betrekking hebben op het milieu in de zin van het Verdrag van Aarhus. Het gevolg hiervan is dat zowel bij de totstandkoming van het Vlaamse Natura 2000-programma, bij de totstandkoming van de managementplannen als bij de totstandkoming van de programmatische aanpakken, de verplichting geldt om de inspraakmogelijkheden zoals voorzien in de plan-mer-richtlijn en in het Verdrag van Aarhus te voorzien. Dit is volgens verzoekers niet gebeurd.

Op 28 april 2016 velde het Grondwettelijk Hof het arrest nr. 57/2016 in de betreffende zaak en besliste dat de bestreden artikelen 40 t.e.m. 43 en 45 t.e.m. 48 alsook het artikel 78 een schending uitmaken van artikel 23 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 7 van het verdrag van Aarhus doordat de bepalingen niet voorzien in de inspraak voor het publiek, noch de Vlaamse Regering machtigen daarin te voorzien, in de gevallen waarin de 'plannen en programma's' niet het voorwerp uitmaken van een milieueffectbeoordeling of milieueffectrapportage. Het Hof ging aldus over tot de vernietiging van de kwestieuze artikelen.

Het Grondwettelijk Hof neemt in haar arrest nr. 57/2016 geen aanstoot aan de eigenlijke inhoud van de bestreden bepalingen, maar wel aan de omstandigheid dat daarin niet in alle gevallen is voorzien in een vorm van voorafgaande inspraak voor het publiek die voldoet aan de vereisten van artikel 7 van het verdrag van Aarhus.

In de voorgestelde wijziging wordt de inhoud van de bedoelde bepalingen in het decreet natuurbehoud ingevoegd. Er worden daarnaast nog enkele legistische wijzigingen aangebracht. Zo werd bijvoorbeeld artikel 48 van het decreet natuurbehoud dat voorziet in de vaststelling van managementplannen voor gebieden buiten de speciale beschermingszones eveneens gewijzigd om dit in overeenstemming te brengen met het vermeld arrest nr. 57/2016 en werd in dit artikel eveneens de organisatie van een openbaar onderzoek voorzien.

De voorgestelde wijziging beoogt tevens tegemoet te komen aan de garantie van inspraak van het publiek gedurende de voorbereiding van alle plannen en programma's die het Grondwettelijk Hof in haar arrest als voorwaarde vooropstelt. Deze inspraak zal overbodig zijn in de gevallen waarin het publiek reeds inspraak heeft gehad, namelijk deze waarin voor de plannen of programma's reeds een plan-MER is opgemaakt met toepassing van artikel 4.2.3 van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid van 5 april 1995 (hierna "DABM"). Er wordt bijgevolg enkel in een openbaar onderzoek voorzien in de gevallen waarin voor de plannen of programma's in het kader van het bedoelde instandhoudingsbeleid nog geen plan-MER werd opgemaakt met toepassing van artikel 4.2.3 van het DABM.

Artikel 37 past artikel 48 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu aan aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 57/2016 van 28 april 2016. Er moet volgens dit arrest inspraak zijn van het publiek gedurende de voorbereiding van alle plannen en programma's. Zodoende wordt in een openbaar onderzoek voorzien bij de vaststelling van de managementplannen als vermeld in artikel 48, §1, van het decreet. Als gevolg van het openbaar onderzoek zullen de managementplannen in eerste instantie voorlopig worden

vastgesteld waarna een openbaar onderzoek zal worden gehouden over het voorlopig vastgestelde managementplan.

Art.38.

Artikel 50ter wordt opnieuw ingevoegd, waardoor op niveau van het Vlaams Gewest een Vlaams Natura 2000 programma wordt vastgesteld. Het programma doorloopt opeenvolgende cyclussen van zes jaar en dat tot en met 2050. Deze cyclussen worden afgestemd op de rapportageverplichting van artikel 17 van de Habitatrichtlijn en het starten van de rapportage over alle inheemse broedende vogels, een aantal overwinteraars en enkele voor de afbakening van speciale beschermingszones essentiële trekvogels conform artikel 12 van de Vogelrichtlijn. 2050 vormt de horizon waartegen alle Europees te beschermen habitats en soorten zich in een gunstige regionale staat van instandhouding moeten bevinden.

De doelstellingen van dit programma worden geformuleerd in de tweede paragraaf van artikel 50ter. In de eerste plaats beoogt het programma het gradueel realiseren van de gewestelijke instandhoudingsdoelstellingen (G-IHD). De realisatie van die G-IHD gebeurt stapsgewijs, via zesjarige plancyclusen. Naast het bereiken van de G-IHD beoogt het programma te voorkomen dat de toestand van de in Vlaanderen voorkomende Europees te beschermen habitats en soorten verslechtert of dat een dergelijke verslechtering, als ze toch zou plaatsvinden, wordt stopgezet, alsook dat de betekenisvolle verstoring van de Europees beschermde soorten en hun leefgebieden wordt vermeden of stopgezet.

De derde paragraaf van artikel 50ter gaat nader in op de inhoud van het programma en bepaalt wat het programma minimaal moet bevatten. De Vlaamse Regering kan desgevallend de inhoud ervan nog uitbreiden. De grondslag daarvoor vindt men in artikel 50sexies, tweede lid. Het programma omvat in de eerste plaats een taakstelling. Die taakstelling wordt afgeleid uit de in paragraaf 2 vermelde doelstellingen van het programma, met name het realiseren van de G-IHD en het bereiken van een standstill (het vermijden of het stoppen van de verslechtering en het vermijden of het stoppen van de betekenisvolle verstoring). De taakstelling bestaat meer specifiek uit de inspanningen die nodig worden geacht om het deel van de G-IHD dat men wil realiseren tijdens de betrokken programmacyclus te verwezenlijken. Het gaat om inspanningen op het vlak van beheer en inrichting, alsook inspanningen wat betreft de noodzakelijk geachte toestand van het natuurlijk milieu (bijvoorbeeld de waterkwaliteit of -kwantiteit). Daarnaast gaat de taakstelling ook in op de inspanningen die moeten geleverd worden met het oog op de concretisering van de standstill, bedoeld in de punten 2° en 3° van paragraaf 2 van artikel 50ter. De taakstelling kan in voorkomend geval ook ingaan op maatregelen nodig voor de habitattypische soorten, in functie van het behalen van een regionaal gunstige staat van de habitat in kwestie.

Inspanningen die binnen de programmacyclus moeten worden gerealiseerd, vormen het bindend gedeelte van de taakstelling. Daarnaast kunnen ook inspanningen worden opgenomen in de taakstelling die zijn op te vatten als streefdoelen: er wordt beoogd die te realiseren binnen de programmacyclus, maar indien dit niet mogelijk blijkt te zijn kan de realisatie ervan geheel of gedeeltelijk worden doorgeschoven naar latere programmacyclusen. Dit laatste deel vormt het zogenaamde richtinggevend deel van het programma.

De gewestelijke taakstelling wordt geoperationaliseerd in te realiseren acties, die ook in het programma worden opgelijst. De acties die gericht zijn op het realiseren van het bindend gedeelte van die taakstelling dienen als prioritair te worden aanzien. Op niveau van de managementplannen Natura 2000 kan het voor het betrokken gebied relevante onderdeel van het bindend onderdeel van de gewestelijke taakstelling, overigens aanleiding geven tot het formuleren van dwingende acties (zie artikel 50octies, §5, tweede lid).

Verder bevat het programma een opsomming van de actoren die op één of andere wijze willen bijdragen tot de realisatie van de taakstelling en dus daartoe inspanningen willen leveren. Het kan hierbij gaan om het opnemen van een engagement ter realisatie van de acties, het leveren van een bijdrage tot de implementatie van het programma op het terrein, enzovoort. Tot die actoren kunnen zowel sectororganisaties als overheidsinstanties behoren. Aan het leveren van een bijdrage, geconcretiseerd in een samenwerkingsovereenkomst, wordt in regel het recht ontleend om te participeren aan de gewestelijke overleginstantie, bedoeld in artikel 50quinquies. Dit is een vertaling van het principe 'geen inspraak zonder inspanningen, geen inspanningen zonder inspraak'.

Tot slot wordt ook een raming van de uitgaven voor de uitvoering van het programma opgenomen. Zo wordt inzicht bekomen in de budgettaire consequenties van het instandhoudingsbeleid. Naarmate men meer zicht krijgt op de acties op niveau van de speciale beschermingszones, zal die raming uiteraard nauwkeuriger kunnen plaatsvinden.

Het tweede lid van de derde paragraaf bepaalt dat het Vlaams Natura 2000-programma ook een programma moet bevatten waarin zones worden aangeduid waar instandhoudingsdoelstellingen en instandhoudingsmaatregelen moeten worden gerealiseerd buiten speciale beschermingszones, vooral met betrekking tot boshabitats. De G-IHD, vastgesteld in het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 2010, en gecommuniceerd aan de Europese Commissie, moeten immers hiervoor voor een aanzienlijk deel buiten de speciale beschermingszones gerealiseerd worden. Het programma moet dan logischerwijze ook betrekking hebben op de opmaak van managementplannen voor die aan te duiden zones. De Vlaamse Regering krijgt de delegatie om nadere regels te bepalen voor de aanduiding van die zones. De Regering krijgt bovendien de opdracht de zones aan te duiden vóór 1 januari 2019, zodat de implementatie van de instandhoudingsdoelstellingen kan verlopen volgens het tempo voorzien in het Pact 2020. De termijn moet als een termijn van orde worden beschouwd.

In de vierde paragraaf van artikel 50ter wordt de decretale basis gelegd voor de ontwikkeling van een programmatische aanpak ter vermindering van milieudrukken. Een eerste milieudruk waarvoor dit zal worden uitgewerkt, is de depositie van stikstof. Het is de bedoeling om een programmatische aanpak inzake stikstof (PAS) uit te werken gebaseerd op de volgende principes: billijke verdeling van inspanningen tussen verschillende sectoren, verrekenen van beslist beleid, bron- en de nodige effectgerichte maatregelen, bijkomende beheerinspanningen en ontwikkelingsruimte voor bedrijvigheid. Dit maakt ook de oprichting van een task force mogelijk, met alle betrokken administraties en middenveldorganisaties, met als opdracht een PAS op te maken en overgangsmaatregelen uit te werken. In dit kader is het wel belangrijk om een oplisting te maken van de bronnen of activiteiten (zonder te werken met drempelwaarden) die een impact kunnen hebben op de instandhoudingsdoelstellingen.

Artikel 50ter, §5, geeft de verhouding aan tussen het Vlaams Natura 2000-programma en de managementplannen Natura 2000. Tussen het Vlaams Natura 2000-programma en de managementplannen Natura 2000 bestaat een hiërarchisch verband. Een specifieke toepassing van dit principe wordt aangetroffen in artikel 50septies, §3, tweede lid, op grond waarvan de taakstelling op niveau van de speciale beschermingszones ook duidelijk moet aangeven hoe wordt bijgedragen tot het bindend gedeelte van de gewestelijke taakstelling, en in artikel 50octies, §5, tweede lid, dat aangeeft dat het aldus naar gebiedsniveau vertaalde bindend gedeelte van de gewestelijke taakstelling aanleiding kan geven tot dwingende acties.

Art.39.

Dit artikel voorziet in de invoeging van artikel 50quater dat de kernbepalingen van het programmaproces bevat.

Het Vlaams Natura 2000-programma wordt vastgesteld door de Vlaamse Regering. Het wordt voorbereid door het agentschap. De Vlaamse Regering of haar gemachtigde kan wel een werkgroep oprichten die het agentschap daarbij bijstaat.

Die werkgroep zal bij voorkeur bestaan uit vertegenwoordigers van andere overheden die zijn betrokken bij het beheer of de inrichting van het buitengebied en uit relevante sectoren van het buitengebied (landbouw, natuur, enz.). Voordeel van het werken met een werkgroep met gemengde samenstelling is dat van meet af aan draagvlak kan worden gezocht voor het programma, en geïntegreerd wordt gewerkt.

Voor het Natura 2000-programma is een openbaar onderzoek vereist overeenkomstig artikel 50undecies en wordt het programma dan ook door de Vlaamse Regering in eerste instantie voorlopig vastgesteld. Vervolgens wordt het voorlopig vastgestelde Vlaams Natura 2000-programma onderworpen aan een openbaar onderzoek zoals nader geregeld in artikel 50undecies.

Zoals wordt bepaald in artikel 50ter, §1, doorloopt het programma een cyclus van zes jaar. Ten minste om de zes jaar wordt het programma geëvalueerd in het licht van de realisatiegraad van de G-IHD. Mede in het licht van die evaluatie zal dan voor de volgende cyclus van zes jaar een nieuw programma worden vastgesteld. Om te voorkomen dat op een bepaald ogenblik een vacuüm zou ontstaan, wordt bepaald dat het oorspronkelijk programma blijft gelden tot het nieuwe programma definitief is vastgesteld door de Vlaamse Regering.

De voortgang van het programma wordt op een meer intensieve wijze opgevolgd, onder de vorm van een voortgangsrapportage die minstens om de twee jaar wordt opgemaakt. Deze voortgangsbewaking wordt toevertrouwd aan de overleginstantie, bedoeld in artikel 50quinquies, en heeft ten minste betrekking op de stand van uitvoering van het programma, de nog te verrichten acties, de wijze waarop focus is gelegd in de besteding van de beschikbare budgetten en de socio-economische impact van het programma (bijvoorbeeld inzake vergunningverlening, ruimtebeslag) en de impact van het programma op niet-Europese natuurwaarden.

Art.40.

Er wordt opnieuw een artikel 50quinquies ingevoegd dat voorziet in de oprichting van een gewestelijke overleginstantie door de Vlaamse Regering. Die gewestelijke overleginstantie moet instaan voor de voortgangsbewaking van het programma en voor het verlenen van een gemotiveerd advies overeenkomstig artikel 50undecies, §5, tweede lid, over het Vlaams Natura 2000-programma, elke programmatische aanpak ter vermindering van één of meer milieudrukken, de managementplannen Natura 2000 en de managementplannen als vermeld in artikel 48, §1. De overleginstantie kan ook aanbevelingen doen over de beleidsmatige problemen die opduiken bij de realisatie van het instandhoudingsbeleid.

Deze instantie bestaat ten minste uit vertegenwoordigers van het Agentschap voor Natuur en Bos, Vlaamse administraties die betrokken zijn bij de inrichting en het beheer van het buitengebied (zoals de Vlaamse Milieumaatschappij of de Vlaamse Landmaatschappij), alsook de relevante actoren van het buitengebied. Tot deze laatste categorie behoren vertegenwoordigers van sectoren van grondeigenaars, bos, jacht, landbouw, natuurverenigingen en economie. Het gaat hier in principe om de sectoren die ook participeerden in de overleg- en projectgroep die de opmaak van de S-IHD-besluiten hebben begeleid.

Het Agentschap voor Natuur en Bos stuurt de werkzaamheden van deze instantie aan.

Art.41.

In het opnieuw ingevoegde artikel 50sexies krijgt de Vlaamse Regering of een door haar gemachtigde de opdracht om aan het Vlaams Natura 2000-programma een ruime bekendheid te geven. Dat kan door een publicatie op de relevante overheidswebsites. Waar dit nodig of wenselijk wordt geacht, bijvoorbeeld in een gebied met mogelijk sterk uiteenlopende visies, kan dit ook informatievergaderingen behelzen.

Het decreet bevat slechts de krachtlijnen van de inhoud, de totstandkoming en evaluatie van het Vlaams Natura 2000-programma. In artikel 50sexies, tweede lid, wordt aan de Vlaamse Regering dan ook een ruime bevoegdheid gedelegeerd om dit nieuwe systeem nader vorm te geven via uitvoeringsbepalingen. Vooraleer daartoe over te gaan, lijkt het nuttig om met het nieuwe systeem op het terrein meer ervaring op te doen. Naast het uittekenen van de procedurele aspecten, kan de Vlaamse Regering ook bepalen ten aanzien van welke aspecten van de uitvoering van het programma actoren samenwerkingsovereenkomsten kunnen aangaan en hoe die dan worden geformaliseerd (bijvoorbeeld samenwerkingsprotocollen). De Vlaamse Regering kan ook de afstemming met andere programma's of plannen, zoals de maatregelenprogramma's uit het decreet betreffende het integraal waterbeleid of de soortenbeschermingsprogramma's, regelen.

Art.42.

Vanaf het opnieuw ingevoegde artikel 50septies worden bepalingen opgenomen inzake de managementplannen Natura 2000. Op het niveau van de speciale beschermingszones worden managementplannen Natura 2000 opgemaakt. Voor speciale beschermingszones met een geografische samenhang kan een gezamenlijk managementplan worden opgesteld. De mogelijkheid daartoe is echter facultatief. Het opmaken van een gezamenlijk plan is niet in alle omstandigheden zinvol, vooral wanneer het gaat om zeer grote aangesloten gebieden. Een te omvangrijke schaalgrootte verhindert dat het managementplan een soepel, op maatwerk en op lokaal overleg gebaseerd werkinstrument is.

Naar analogie met het programma doorloopt het managementplan Natura 2000 zesjarige cyclussen.

Het managementplan Natura 2000 zal in beginsel worden opgebouwd in verschillende fasen, die men ook planversies noemt. In die gefaseerde aanpak reveleren de principes die aan de basis liggen van het vernieuwde instandhoudingsbeleid, met name het principe dat de "sterke schouders de zwaarste lasten dragen" en het principe van "de voorkeur voor vrijwillige participatie" aan de realisatie van het instandhoudingsbeleid. De natuurbeheerplannen, als geregeld in artikel 16bis en volgende van het decreet, die gekoppeld zijn aan stimulerende instrumenten, zijn specifiek ontworpen om die vrijwilligheid te mobiliseren. Enkel waar de taakstelling niet via de sterkste schouders (overheid en erkende terreinbeherende natuurverenigingen) en bijkomende vrijwillige engagementen kan worden gerealiseerd, kunnen dwingende instrumenten (in het decreet gevat door de term "dwingende acties") worden ingezet. Daarbij moet gedacht worden aan de uitoefening van het voorkeurecht, onteigening, het opleggen van erfdienstbaarheden of specifieke gebodsbepalingen en dergelijke.

Om die gefaseerde methodiek verder vorm te geven bepaalt het derde lid van artikel 50septies, §1, dat de fasering gebeurt in functie van een tussentijdse toetsing van de realisatiegraad van de taakstelling, de bijdrage van de betrokken actoren (sterkste schouders, andere doelgroepen) en

het type van maatregelen en instrumenten (vrijwilligheid, dwingende maatregelen) die ter realisatie van die taakstelling achtereenvolgens worden ingezet. Er wordt bewust gesproken van een 'toetsing' en niet van een evaluatie, omdat het gaat om een beperkte controle van de mate waarin de taakstelling al werd gerealiseerd en om de verwarring met de evaluatie, bedoeld in artikel 50octies, §6, te voorkomen.

In paragraaf 2 wordt verduidelijkt dat het plan wordt opgemaakt met het oog op het gradueel realiseren van de gebiedsspecifieke instandhoudingsdoelstellingen (S-IHD). Ook hier geldt de standstillverplichting als de absolute ondergrens.

Een managementplan Natura 2000 bevat ten minste een taakstelling, die de doelstellingen van het plan operationaliseert, en een opgave van acties. Bij het uitwerken van die taakstelling op niveau van de speciale beschermingszone dient er voor gezorgd te worden dat wordt bijgedragen aan het bindend gedeelte van de gewestelijke taakstelling. Anders gesteld, de inspanningen die in het Natura 2000-programma worden aangeduid als deze die binnen de Vlaamse programmacyclus moeten worden gerealiseerd, moeten ook op gebiedsniveau worden vertaald in een gebiedsspecifieke taakstelling. De acties die daartoe worden opgenomen in het plan moeten als prioritair worden aangemerkt. De doorwerking van het bindend gedeelte van de gewestelijke taakstelling in de gebiedsspecifieke taakstelling is logisch, nu de S-IHD op gebiedsniveau de vertaling zijn van het relevante onderdeel van de G-IHD, en de gewestelijke taakstelling op zijn beurt is afgeleid van die G-IHD. De taakstelling op niveau van de speciale beschermingszones en de acties die in het managementplan Natura 2000 worden opgenomen ter realisatie van de taakstelling, kunnen bijgevolg worden opgevat als een gebiedsspecifieke uitwerking van de inspanningen uit het programma, vermeld in artikel 50ter, §3, 1°, meer specifiek deze die op het Vlaamse niveau zijn geformuleerd als bindend.

Het is logisch dat de taakstelling alle acties kan bevatten die relevant zijn om de regionaal en lokaal gunstige staat van instandhouding te bereiken voor de tot doel gestelde Europees beschermde habitats en soorten. Hier horen ook acties bij die verband houden met habitattypische soorten. Voor dit laatste wordt verwezen naar de definitie van de term 'instandhouding' (artikel 2, 36° van het decreet), namelijk dat de staat van instandhouding van een habitat als gunstig kan worden beschouwd wanneer de regionale staat van instandhouding van de voor die habitat typische soorten gunstig is.

Paragraaf 4 van artikel 50septies verduidelijkt verder dat, met het oog op de ruimtelijke toewijzing van de gebiedsspecifieke instandhoudingsdoelstellingen en de verdere verdeling ervan, al of niet over deelgebieden binnen de betrokken speciale beschermingszones, zoekzones worden afgebakend. Die afbakening gebeurt volgens criteria en op de wijze die daartoe nader te bepalen zijn door de Vlaamse Regering.

Bij de totstandkoming van de richtkaart/zoekzone in het managementplan gebeurt een socio-economische toetsing van de afspraken die worden gemaakt, teneinde de impact zoveel mogelijk te beperken. Deze toetsing kan er evenwel niet toe leiden dat de realisatie van de natuurdoelen wordt gehypothekeerd.

Voor de realisatie van de taakstelling inzake de toestand van het natuurlijk milieu worden actiegebieden vastgesteld, dit op basis van relevante milieueffecten. Het kan gaan om effecten die betrekking hebben op bijvoorbeeld de kwalitatieve of kwantitatieve watertoestand of de aanwezige stikstofdepositie. De regulering van de milieudrukken zal hoofdzakelijk gebeuren via andere beleidsvelden, inzonderheid het milieuhygiëne- en waterbeleid. Het DABM, het decreet integraal waterbeleid, VLAREM I en VLAREM II (zie onder meer het Besluit van de Vlaamse Regering van 21 mei 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen

inzake milieuhygiëne, voor wat betreft de milieukwaliteitsnormen voor oppervlaktewateren, waterbodems en grondwater) bevatten de nodige juridische grondslag om gebiedsgerichte (ecologische) milieukwaliteitsnormen uit te vaardigen, die, zo nodig, voor wat betreft het waterbeleid, nog kunnen worden bijgesteld in de stroomgebiedsbeheerplannen (zie artikel 2.3.1.3, derde lid, VLAREM II). De actiegebieden dienen weliswaar om de milieucondities binnen de betrokken speciale beschermingszone(s) te beïnvloeden, maar ze kunnen ook liggen buiten die speciale beschermingszone(s).

Art.43.

Het opnieuw ingevoegde artikel 50octies bevat, naar analogie met artikel 50quater voor het Natura 2000-programma, de bepalingen van het totstandkomingsproces voor de managementplannen Natura 2000.

In het geval er voor het plan of de planversie een openbaar onderzoek is vereist overeenkomstig artikel 50undecies wordt het managementplan Natura 2000 of de planversie door de Vlaamse Regering of haar gemachtigde in eerste instantie voorlopig vastgesteld. Een vaststellingsdelegatie naar de gemachtigde van de Vlaamse Regering komt tegemoet aan de hoge plandynamiek (fasering) en het uitgebreid aantal managementplannen, waardoor de mogelijkheid voor een soepel en snel optreden moet voorzien worden. Indien het plan of de planversie echter dwingende acties omvat, meer specifiek deze bedoeld in artikel 50octies, §5, tweede lid, dan moet het plan of de planversie door de Vlaamse Regering worden vastgesteld.

Vervolgens wordt na de voorlopige vaststelling elk managementplan Natura 2000 of, in voorkomend geval, elke planversie, aan een openbaar onderzoek onderworpen zoals nader geregeld in artikel 50undecies.

De coördinatie van de tenuitvoerlegging van het plan of de planversie gebeurt door het Agentschap voor Natuur en Bos. Samen met het overlegplatform, vermeld in artikel 50novies, waakt het agentschap erover dat in de betrokken speciale beschermingszone, via de uitvoering van de acties, wordt gewerkt aan de realisatie van de taakstelling van het managementplan. Bepaalde deelgebieden of clusters van deelgebieden kunnen ook worden toevertrouwd aan andere instanties, zoals de VLM, een bekkenbestuur of het provinciebestuur, die zich hebben geëngageerd om hun medewerking te verlenen aan de coördinatie van de implementatie van het plan op het terrein.

Het Agentschap dient de voortgang van het plan of de planversie ook minstens om de twee jaar te toetsen. Het betreft meer specifiek een toetsing van de voortgang van de realisatie van de taakstelling. De toetsing vormt de basis van de planfasering (zie de toelichting bij artikel 50septies, §1).

Indien uit die toetsing blijkt dat het bindend gedeelte van de gewestelijke taakstelling, zoals het is vertaald in de gebiedsspecifieke taakstelling (artikel 50septies, §3, tweede lid), niet of mogelijk niet kan worden bereikt binnen de betrokken plancyclus, kunnen dwingende acties worden opgelegd. Die acties zullen ook worden opgesomd in het managementplan, of, wat wellicht meer het geval zal zijn, in een latere planversie ervan. Voor die dwingende acties, die zich overigens kunnen richten tot zowel overheden als particulieren, kunnen een uitgebreid aantal bestaande instrumenten worden gebruikt, met toepassing van bestaande decretale bepalingen en de uitvoeringsbepalingen. In dit verband wordt verwezen naar de inhoud van artikel 9, §2, van het decreet, zoals het opleggen van bepaalde verbodsbepalingen (bijvoorbeeld het tijdelijk niet betreden of bewerken van een terrein waarvan men eigenaar is) of gebodsbepalingen, en ook naar het instrumentarium van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting, zoals het vestigen van erfdiensbaarheden tot openbaar nut. Ook het opleggen van de verplichting tot het opmaken en uitvoeren van een natuurbeheerplan als geregeld in artikel 16bis en volgende

van het decreet natuurbehoud behoort tot de mogelijkheden. Het komt toe aan het Agentschap voor Natuur en Bos om de adressanten van de maatregelen op de hoogte te brengen van wat van hen wordt verwacht. Indien de adressant de maatregel weigert uit te voeren, dan kan het Agentschap zo nodig gebruik maken van bestuurlijke maatregelen, al dan niet onder last van een bestuurlijke dwangsom, of bestuursdwang, met toepassing van titel XVI van het DABM.

Het plan wordt (ten minste) om de zes jaar geëvalueerd. Die evaluatie gebeurt in functie van de realisatiegraad van de S-IHD voor het betrokken gebied en in het licht van het Vlaams Natura 2000-programma. Deze evaluatie gaat ruimer dan de toetsing van de taakstelling, zoals bedoeld in paragraaf 5 van deze bepaling. Omdat het Natura 2000-programma het kader vormt van de managementplannen, en die plannen daarop moeten worden afgestemd, minstens voor wat betreft het bindende gedeelte van het programma (zie artikel 50septies, §3), spreekt het voor zich dat in ieder geval een evaluatie van het plan moet gebeuren nadat het Vlaams Natura 2000-programma werd bijgesteld. Rekening houdend met die evaluatie wordt vervolgens een nieuw plan of planversie opgemaakt voor de volgende plancyclus of fase ervan.

Paragraaf 7 voorziet de mogelijkheid van een afstemming, zo niet integratie van de afstemming tussen het managementplan Natura 2000 en de diverse planvormen in het kader van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting. Het managementplan Natura 2000 bevat geen oplijsting van de instrumenten die zullen ingezet worden voor de realisatie van de taakstelling. Het Managementplan Natura 2000 kan echter wel indien nodig een inrichtingsnota omvatten zoals vermeld in titel 2 van deel 4 van het decreet betreffende de landinrichting, waarin op het niveau van de individuele acties een instrumentafweging plaatsvindt. Ook kan het managementplan Natura 2000 een beheervisie omvatten zoals bedoeld in titel 2, deel 5 van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting. Deze afstemming en/of integratie kan geregeld worden via een uitvoeringsbesluit.

Art.44.

Het opnieuw ingevoegde artikel 50novies bevat de krachtlijnen van het overleg op niveau van de speciale beschermingszone. Daartoe wordt door het Agentschap voor Natuur en Bos een overlegplatform georganiseerd. Dit overlegplatform staat ten minste in voor de voortgangsbewaking van het plan en initieert en faciliteert tevens de overlegprocessen die plaatsvinden in het kader van de realisatie van de acties, vermeld in artikel 50septies, §3, eerste lid, 2°. Het initiëren van het overlegtraject houdt het afsprakenkader in over hoe, wanneer en met wie wordt overlegd. Er wordt voor geopteerd om het overleg op dit niveau niet al te zeer te formaliseren, maar ruimte te laten voor maatwerk. Het overleg kan ad hoc verlopen, wanneer door lokale partijen daartoe de nood wordt gevoeld of wanneer de realisatie van het plan daartoe aanleiding geeft.

Het platform bestaat ten minste uit vertegenwoordigers van het Agentschap, de Vlaamse administraties die betrokken zijn bij het beheer en de inrichting van het betrokken buitengebied en andere vertegenwoordigers bedoeld in artikel 50ter, §3, 3°, die engagementen hebben opgenomen. Voor wat betreft deze laatste groep wordt bij voorkeur via intermediaire organisaties gewerkt, zoals bosgroepen, erkende terreinbeherende natuurverenigingen, wildbeheereenheden, kamers van koophandel, lokale besturen, enzovoort.

Art.45.

Het Agentschap voor Natuur en Bos treft conform het opnieuw ingevoegde artikel 50decies de nodige maatregelen om aan het managementplan Natura 2000 een ruime bekendheid te verschaffen. Daarbij moet ook aandacht gaan naar maatschappelijke groepen die mogelijk een impact ondergaan van de realisatie van de taakstelling van het plan. Aan de Vlaamse Regering

wordt de bevoegdheid verleend tot het bepalen van nadere regels met betrekking tot de inhoud, de procedure tot opmaak en de evaluatie van het managementplan. Ook de wijze waarop en de criteria op basis waarvan de zoekzones worden afgebakend en de actiegebieden worden vastgesteld, wordt nader bepaald door de Vlaamse Regering.

Art.46.

Dit is een louter technische bepaling die voorziet in een nieuwe sectie 4, met betrekking tot het openbaar onderzoek.

Art.47.

In artikel 50undecies wordt geregeld hoe een openbaar onderzoek moet worden gehouden voor elk voorlopig vastgesteld Vlaams Natura 2000-programma als vermeld in artikel 50quater, §1, elke voorlopig vastgestelde programmatische aanpak ter vermindering van één of meer milieudrukken als vermeld in artikel 50quater, §1, elk voorlopig vastgesteld managementplan Natura 2000 of, in voorkomend geval, elke voorlopig vastgestelde planversie als vermeld in artikel 50octies, §1, of elk voorlopig vastgesteld managementplan als vermeld in artikel 48, §1, van het decreet natuurbehoud.

In eerste instantie wordt vastgesteld op welke wijzen moet worden aangekondigd dat een dergelijk openbaar onderzoek zal worden gehouden. Die aankondiging moet gebeuren binnen 60 dagen na de voorlopige vaststelling van het betreffende programma of plan.

De aankondiging van een openbaar onderzoek moet een aantal vaste elementen bevatten, die moeten garanderen dat de burger goed op de hoogte is van de modaliteiten van het betreffende onderzoek.

Een openbaar onderzoek duurt 60 dagen. Gedurende die termijn kunnen burgers hun bezwaren en opmerkingen te kennen geven op de daartoe in de aankondiging voorziene wijze.

Een belangrijk element is dat de opmerkingen en bezwaren alleen betrekking kunnen hebben op de onderdelen die zijn opgenomen in de betrokken programma's en plannen. Dat moet er voor zorgen dat het openbaar onderzoek wordt toegespitst op elementen die effectief het voorwerp uitmaken van de programma's en plannen die worden voorgelegd. Andere elementen, zoals bijvoorbeeld de aanwijzing van speciale beschermingszones binnen bepaalde grenzen, de vaststelling van S-IHD's voor een speciale beschermingszone of andere elementen van het instandhoudingsbeleid die niet aan de orde zijn, kunnen dus uitdrukkelijk niet aan bod komen tijdens een openbaar onderzoek. Als dat toch het geval zou zijn, zullen de bezwaren en opmerkingen die betrekking op die andere elementen onontvankelijk worden verklaard.

Het Agentschap voor Natuur en Bos krijgt de administratieve taak om de bezwaren en opmerkingen die voortkomen uit het openbaar onderzoek te bundelen en te coördineren, met het oog op een gemotiveerd advies door de gewestelijke overleginstantie. Die overleginstantie maakt haar advies over aan de Regering die vervolgens overgaat tot de definitieve vaststelling van het betrokken programma of plan.

De termijn van 240 dagen in paragraaf 6 is geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vervaltermijn, maar wel een termijn van orde.

Het openbaar onderzoek is niet verplicht voor plannen of programma's waarvoor een plan-MER moet opgemaakt worden, zo besliste het grondwettelijk Hof in haar arrest nr.57/2016 van 28 april 2016.

Bij het aannemen van een Vlaams Natura 2000-programma, een programmatische aanpak inzake milieudrukken, een managementplan Natura 2000 of een managementplan als vermeld in artikel 48, §1, moet bijgevolg geval per geval, met toepassing van artikel 4.2.3 van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid van 5 april 1995 (DABM), worden beoordeeld of al dan niet een plan-MER moet worden opgesteld. In bevestigend geval, wanneer er dus verplichting is tot opmaak van een plan-MER, heeft zulks tot gevolg dat de naleving van artikel 6 van de richtlijn 2001/42/EG en artikel 7 van het Verdrag van Aarhus is gewaarborgd, en is het openbaar onderzoek cf. artikel 50undecies niet van toepassing. In deze gevallen vindt het openbaar onderzoek over het ontwerp van plan of programma in toepassing van artikel 4.2.3 DABM plaats vóór elke vaststelling en geldt de voorlopige vaststelling van het plan of programma als de definitieve vaststelling.

In zover voormelde plannen en programma's niet onderworpen zijn aan de richtlijn 2001/42/EG, noch aan hoofdstuk II van titel IV van het DABM, is evenwel niet gewaarborgd dat aan de eisen van artikel 7 van het Verdrag van Aarhus is voldaan. In dergelijke gevallen zal een openbaar onderzoek cf. het artikel 50undecies moeten worden georganiseerd.

Art.48.

Deze bepaling past artikel 9 decreet natuurbehoud aan aan de nieuwe bepalingen van artikel 50octies, §3, derde lid: de planfiguren van managementplan Natura 2000 en managementplan worden ingevoegd.

Hoofdstuk 11. Wijzigingen van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlakedelfstoffen

Art.49.

Art.50.

Art.51.

Een ontginningsactiviteit is een tijdelijke activiteit. Nadat de aanwezige grondstoffen werden geëxploiteerd moet de exploitant een eindafwerking realiseren die toelaat om aan het betrokken gebied de definitieve bestemming, de zogenaamde nabestemming, te geven.

Voor de invoering van de VLAREM-regelgeving werden vele ontginningsvergunningen voor onbepaalde duur en met opvulverplichting afgeleverd. Toen eind jaren negentig de krachtlijnen werden ontwikkeld voor het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlakedelfstoffen (Oppervlakedelfstoffendecreet), werd geoordeeld dat de onbepaalde duur van vele ontginningsvergunningen in sommige gevallen leidde tot een ongeordende ontginning met een slordige en slechts gedeeltelijke afwerking als gevolg.

Om de nabestemmingsproblematiek daadwerkelijk ter harte te nemen werden via het instrument van de financiële zekerheden bijgevolg ontbrekende dwangmiddelen ingevoerd om als Vlaamse overheid indien nodig de herinrichting af te dwingen.

Doordat de financiële zekerheden konden worden op- en afgebouwd had dit instrument sinds de inwerkingtreding van het Oppervlakedelfstoffendecreet een positief effect op de organisatie van de ontginning van een aanzienlijk ontginningsgebied. Exploitanten zagen immers het voordeel in van een goede zonering en fasering omdat, eens een bepaalde zone was afgewerkt, de financiële zekerheden konden worden afgebouwd.

Vandaag kan men stellen dat het imago van de ontginningssector voor herinrichtingswerkzaamheden is opgepoetst. Het instrument van de financiële zekerheden werd door de ontginningssector meer dan tien jaar op een behoorlijke manier geïmplementeerd vermits

deze zekerheden in die periode door de bevoegde overheid nooit zijn moeten aangesproken worden.

Een goede zonering en fasering van een ontginning is een vanzelfsprekendheid geworden, zodat het instrument van de financiële zekerheden kan worden geschrapt. Mede dankzij de bewustwording van de ontginningsector voor een goede eindafwerking, komt de schrapping van de financiële zekerheden ook ten goede van het ondernemersklimaat van deze sector.

De verplichting van de realisatie van de eindafwerking blijft decretaal wel verankerd in artikel 18 en is afdwingbaar met de instrumenten van het milieuhandhavingsdecreet. Die verplichting wordt gekoppeld aan een termijn van vijf jaar na de ontginning.

Hoofdstuk 12. Wijziging van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur

Art.52.

Het samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016 tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn, vervangt het samenwerkingsakkoord van 21/6/1999 tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn.

Paragraaf 3 van artikel 15 van het openbaarheidsdecreet wordt gewijzigd om in overeenstemming te zijn met de artikelen 22 en 23 van het samenwerkingsakkoord van 16 februari 2016. Dit samenwerkingsakkoord betreft een omzetting van de Richtlijn 2012/18/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, houdende wijziging en vervolgens intrekking van richtlijn 96/82/EG van de Raad, de zogenaamde Seveso III-Richtlijn.

Hoofdstuk 13. Wijzigingen van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie

Art.53.

Art.54.

Art.55.

Art.56.

Deze artikels betreffen enerzijds een naamsverandering: het in overeenstemming brengen van de wetgeving met de in de praktijk doorgevoerde naamsverandering van het 'Ondersteunend Centrum van het Agentschap voor Natuur en Bos (OC-ANB)' naar 'Natuurinvest'.

Hoofdstuk 14. Wijziging van het decreet van 19 mei 2006 betreffende de oprichting en de werking van het Fonds voor Landbouw en Visserij

Art.57.

Aangezien in artikel 5, punt 2° van het decreet van 19 mei 2006 betreffende de oprichting en de werking van het Fonds voor Landbouw en Visserij, gewijzigd bij decreet van 28 juni 2013, wordt

verwezen naar de retributies, vermeld in artikel 4, 5° van het decreet betreffende het landbouw- en visserijbeleid, en deze retributies niet langer in punt 5°, maar in punt 5°/1 worden vermeld, moet de verwijzing worden aangepast. Tenslotte wordt ook verduidelijkt dat niet alle retributies die in artikel 4, 5°/1 van het laatste decreet worden vermeld tot de middelen van het Fonds behoren.

Hoofdstuk 15. Wijziging van het decreet van 30 juni 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2006

Art.58.

Met artikel 40 het decreet van 30 juni 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2006 heeft het Vlaams Parlement een totaal bedrag van 349.996,46 euro reeds eerder toegekende terugvorderbare voorschotten bevestigd. In het decreet worden de begunstigden en de bedragen uitdrukkelijk vermeld. De 3 begunstigden waren in uitvoering van de wet van 20 juni 1956 betreffende de verbetering van de rassen van voor landbouw nuttige huisdieren als vereniging erkend.

Vóór voornoemd decreet beschikten de vzw Vlaamse Rundveeteelt Vereniging (VRV) en de vzw Vlaams Varkensstamboek (VVS) over een terugvorderbaar voorschot van respectievelijk 171.520,36 en 178.476,10 euro dat hen was toegekend door het voormalige Federale Ministerie van Landbouw om de kosten van prestatieonderzoek in eigen beheer te prefinancieren.

Op 25 oktober 2005 erkende de toenmalige minister bevoegd voor het landbouwbeleid het Vlaams Fokkerijcentrum (VFc). Er werd VFc een terugvorderbaar voorschot van 100.000 euro toegekend. Dat bedrag werd door VRV op vraag van de administratie ter beschikking gesteld van het VFc. Zodoende kon VFc, dat niet over eigen financiële middelen beschikte, zijn werking financieren tijdens de wachttijd op de jaarlijkse subsidie.

Volgens artikel 40, §3, van het decreet is de Vlaamse Regering gemachtigd de voorwaarden vast te stellen voor de aanwending van het terugvorderbaar voorschot en voor de wijziging van het bedrag. Beide aspecten worden geregeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 maart 2007 betreffende het beheer van terugvorderbare voorschotten die verleend zijn aan fokkersverenigingen. In artikel 2 van dit besluit is bepaald dat de Vlaamse minister, bevoegd voor het Landbouwbeleid en de Zeevisserij, en de Vlaamse minister, bevoegd voor de Financiën en Begroting, gezamenlijk kunnen beslissen een terugvorderbaar voorschot of extra terugvorderbaar voorschot toe te kennen aan een vereniging die erkend is volgens de wet van 20 juni 1956 betreffende de verbetering van de rassen van voor landbouw nuttige huisdieren. Uit het advies van de Inspectie van Financiën bij dit besluit blijkt echter dat het terugvorderbaar voorschot niet zonder decretale machtiging aan een niet in het decreet vermelde vereniging kan worden toegekend.

Op 13 november 2012 besliste de algemene vergadering van VFc om de vereniging te ontbinden en in vereffening te gaan. Met toepassing van artikel 2 van het besluit van 16 maart 2007 heeft het VFc het terugvorderbaar voorschot van 100.000,00 euro volledig teruggestort op de daartoe aangewezen rekening van de Vlaamse thesaurie. Het terugbetaalde bedrag is nog altijd ter beschikking.

Eind 2014 werd VVS omgevormd tot de vzw Vlaamse Piétrainfokkerij (VPF). VPF werd op 26 maart 2015 door de minister, bevoegd voor het landbouwbeleid, erkend.

De Raad van bestuur van VPF heeft op 14 april 2015 beslist dat ze bijkomend wensen te beschikken over het vrij gekomen terugvorderbaar voorschot van het VFc.

VPF heeft hetzelfde statutair doel als VVS en is eruit ontstaan. Het terugvorderbare voorschot van 178.476,10 euro werd in 2005 aan VVS toegekend voor het uitvoeren van prestatieonderzoek in de selectiemesterijen van Scheldewindeke en Rumbekke. Dat onderzoek vindt nog altijd plaats en gebeurt nu door VPF. De vereniging heeft nog steeds nood aan de beschikbaarheid van het terugvorderbare voorschot om de aankoop van biggen en voeders alsook de personeelskost die aan het onderzoek is gerelateerd, te prefinancieren in afwachting van de inkomsten van de geslachte varkens.

Op 2 mei 2016 is de vzw CRV Vlaanderen opgericht om in Vlaanderen de rundveefokkers te groeperen. Vzw CRV neemt als erkende fokkersvereniging de activiteiten van de vzw Vlaamse Rundveeteeltvereniging over, vandaar dat het terugvorderbaar voorschot niet langer aan de Vlaamse Rundveeteeltvereniging ter beschikking wordt gesteld, maar aan de vzw CRV Vlaanderen.

Hoofdstuk 16. Wijzigingen van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006

Art.59.

Voor de overdracht van privatieve kavels (appartementen) in een appartementsgebouw op een risicoground voorziet artikel 30 van het Bodemdecreet in een specifieke regeling die afwijkt van de algemene regeling voor de overdracht van risicogronden. Overeenkomstig die algemene regeling (artikel 29 en 102 Bodemdecreet) moet de overdrager voorafgaand aan de overdracht van een risicoground een oriënterend bodemonderzoek uitvoeren en het verslag ervan aan de OVAM bezorgen. In afwijking hiervan moet de overdrager bij overdracht van een privatieve kavel van een onroerend goed dat valt onder het stelsel van gedwongen mede-eigendom, vermeld in artikel 577-3 Burgerlijk Wetboek, enkel een oriënterend bodemonderzoek uitvoeren als de risico-inrichting gekoppeld is of was aan de over te dragen privatieve kavel (bijv. overdracht van gelijkvloers appartement waarin in het verleden een benzinstation werd uitgebaut). De huidige formulering van artikel 30 van het Bodemdecreet laat evenwel onzekerheid bestaan over het gegeven of de zogenaamde vereenvoudigde mede-eigendom ook onder het toepassingsgebied van die specifieke regeling valt. In geval van vereenvoudigde mede-eigendom is er ook sprake van privatieve kavels met een aandeel in de gemeenschappelijke onroerende delen, maar hebben de mede-eigenaars uitdrukkelijk ingestemd met de afwijking van de principes van de gedwongen appartementsmede-eigendom van artikel 577-3 en volgende van het Burgerlijk Wetboek (onder meer geen vereniging van mede-eigenaars). De noodzaak om de afwijkende regeling voor de onderzoeksplicht toe te passen geldt evenzeer voor de overdrachten bij vereenvoudigde appartementsmede-eigendom. Met voorliggende wijzigingsbepaling wordt hierover rechtszekerheid gegeven.

De wijziging van artikel 30 van het Bodemdecreet wordt aangegrepen om ook nog een juridisch-technische correctie in die bepaling aan te brengen. In het Bodemdecreet werd bij decreet van 28 maart 2014 de verplichting tot melding van de overdracht van een risicoground (artikel 103 Bodemdecreet) opgeheven. De verwijzing in artikel 30 van het Bodemdecreet naar de melding van overdracht is dan ook niet langer correct. Met voorliggende wijzigingsbepaling wordt dit rechtgezet.

Art.60.

In het Bodemdecreet van 27 oktober 2006 is uitdrukkelijk voorzien dat een conformiteitsattest dat de OVAM aflevert voor een bodemsaneringsproject als milieuvergunning en/of stedenbouwkundige vergunning geldt als de bodemsaneringswerken in het

bodemsaneringsproject stedenbouwkundig of milieuvergunningplichtige inrichtingen of activiteiten omvat (artikel 54 Bodemdecreet). Verder voorziet het Bodemdecreet dat de OVAM in het conformiteitsattest de voorwaarden bepaalt waaronder de bodemsaneringswerken moeten worden uitgevoerd. Deze voorwaarden beogen de bescherming van mens en milieu en de verwezenlijking van een goede plaatselijke aanleg (artikel 52 Bodemdecreet). Reeds van bij de aanvang van de bodemreglementering in het Bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995 was voorzien in die regeling. Uit de voorbereidende werken van het vroegere Bodemsaneringsdecreet komt duidelijk tot uiting dat de OVAM op basis van de adviezen van de adviesverlenende instanties zelfstandig milieuvoorwaarden voor de uitvoering van de bodemsaneringswerken kan opleggen in het conformiteitsattest voor het bodemsaneringsproject, evenals voorwaarden tot waarborging van de goede plaatselijke aanleg: "*Vermits de bodemsaneringswerken ter uitvoering van een conform verklaard bodemsaneringsproject ingevolge de bepalingen van het Bodemsaneringsdecreet vrijgesteld zijn van milieuvergunning en bouwvergunning, is het nodig om in het conformiteitsattest de milieuvoorwaarden en eventuele stedenbouwkundige voorwaarden te bepalen waaronder deze werken kunnen worden uitgevoerd. Hiervoor zal de OVAM zich baseren op de adviezen van de adviesverlenende instanties.*" (Parl.St, VI.P., 1993-1994, nr. 587, 26).

Recent is de vraag gerezen of de OVAM op basis van de huidige tekst van artikel 54, §1 ,en 52 van het Bodemdecreet in concrete bodemsaneringsgevallen zelfstandig milieuvoorwaarden voor de uitvoering van de bodemsaneringswerken kan vaststellen in het conformiteitsattest die afwijken van de algemene en sectorale milieuvoorwaarden van VLAREM. De algemene vereiste dat een bodemsaneringsproject gebruik moet maken van de beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten meebrengen, zit reeds vervat in verschillende andere bepalingen van het Bodemdecreet (o.a. artikel 10, §2 tot en met §4, artikel 10, §6 en artikel 21, §1 en §2 Bodemdecreet) en is dus sowieso ook van toepassing in het kader van artikel 52 van het Bodemdecreet. Een herhaling van die voorwaarde in artikel 52 van het Bodemdecreet is dan ook niet nodig.

Omwille van de rechtszekerheid wordt met voorliggende bepaling de tekst van artikel 52 van het Bodemdecreet verduidelijkt in die zin dat uitdrukkelijk aangegeven wordt dat de OVAM in concrete bodemsaneringsdossiers in het conformiteitsattest van het bodemsaneringsproject de voorwaarden voor de uitvoering van de voorgestelde bodemsaneringswerken kan vaststellen en daarbij op verzoek kan afwijken van de voorwaarden voor de goede plaatselijke aanleg van het VCRO.

Art.61.

Het voorliggende wijzigingsvoorstel is een louter juridisch-technische aanpassing ingevolge het Omgevingsvergunningsdecreet van 25 april 2014.

Artikel 60 van het Bodemdecreet gaat over het beperkt bodemsaneringsproject. In de betreffende bepaling wordt verwezen naar artikel 54, §1 van het Bodemdecreet dat van overeenkomstige toepassing is op het beperkt bodemsaneringsproject. Artikel 54, §1 van het Bodemdecreet voorziet dat het conformiteitsattest van het bodemsaneringsproject van de OVAM in voorkomend geval geldt als melding of milieuvergunning. Ingevolge de verwijzing in artikel 60 van het Bodemdecreet geldt hetzelfde principe dus ook voor het conformiteitsattest van het beperkt bodemsaneringsproject. Via het Omgevingsvergunningsdecreet (artikel 241) wordt artikel 54 van het Bodemdecreet vanaf 23 februari 2017 vervangen in die zin dat het artikel in kwestie niet meer in paragrafen wordt ingedeeld. Dit houdt ook in dat de verwijzing in artikel 60 van het Bodemdecreet moet worden aangepast in een verwijzing naar artikel 54 in plaats van 54, §1.

Art.62.

Zie toelichting bij artikel 59.

Art.63.

De exploitant die de exploitatie van een risico-inrichting stopzet, moet ter hoogte van de exploitatielocatie een oriënterend bodemonderzoek uitvoeren. Ook moet hij bij aangetekende brief de stopzetting aan de OVAM melden met een standaardformulier (artikel 122 Bodemdecreet). Volgens de huidige regeling moet hij, op straffe van niet-ontvankelijkheid, bij de melding het verslag van het oriënterend bodemonderzoek voegen. Deze verplichting houdt in dat het verslag van bodemonderzoek in papieren versie aan de OVAM moet worden bezorgd. Momenteel worden bodemonderzoeken evenwel reeds in digitale vorm via het e-loket van de OVAM bezorgd door de bodemsaneringsdeskundige die het bodemonderzoek heeft uitgevoerd. Met voorliggende wijzigingsbepaling wordt het mogelijk gemaakt dat in het kader van de sluiting van een risico-inrichting het verslag van oriënterend bodemonderzoek of eventueel oriënterend en beschrijvend bodemonderzoek ook digitaal kan worden gerapporteerd aan de OVAM. Deze wijziging kadert in de doelstelling van de Vlaamse Regering om de transacties tussen de overheid, ondernemingen en burgers zoveel mogelijk digitaal te laten verlopen. De afschaffing van de papieren rapportage zorgt ook voor een administratieve lastenvermindering.

Hoofdstuk 17. Wijzigingen van het Mestdecreet van 22 december 2006

Art.64.

Artikel 64, 1°, vervangt de definitie van effluent, zoals opgenomen in artikel 3, §5, 8°, van het Mestdecreet van 22 december 2006. De definitie, zoals die momenteel opgenomen is in het Mestdecreet, verschilt op twee punten van de nieuw in te voegen definitie. Meer bepaald stelt de bestaande definitie dat effluent een droge stofgehalte van maximaal 2% mag hebben. In de nieuwe definitie is dit geschrapt. Daarnaast is er toegevoegd dat het slib dat bij de biologische verwerking ontstaat, niet als effluent wordt beschouwd. Voor effluent zijn er in de regelgeving verschillende specifieke bepalingen. Zo is effluent een meststof die 100% werkzame stikstof bevat, zijn er specifieke regels rond de periode waarbinnen effluent gebruikt mag worden (artikel 8 van het Mestdecreet) en komen de meeste effluents in aanmerking voor de afwijkende regels met betrekking tot het emissie-arm opbrengen (artikel 22 van het Mestdecreet). De vereiste dat effluent een droge stofgehalte van maximaal 2% mag hebben, is relevant voor wat betreft de afwijking op het emissie-arm uitrijden. In artikel 22 van het Mestdecreet is echter, voor wat betreft de van toepassing zijnde afwijking, expliciet opgenomen dat het moet gaan om een meststof met een droge stofgehalte van maximaal 2%. Het is hiervoor dus niet nodig dat deze voorwaarde opgenomen is in de definitie van effluent. Voor wat betreft de andere afwijkingen, ligt de grondslag van de afwijking niet zozeer in het droge stofgehalte van effluent, doch zijn de andere eigenschappen van effluent van belang. Effluent is namelijk het eindproduct van biologische mestverwerking van de dunne fractie van dierlijke mest. Dit houdt in dat deze meststof gekenmerkt wordt door een lage N en P₂O₅ inhoud. De kaliuminhoud van deze meststof is echter vergelijkbaar met de kaliuminhoud van de ruwe mest waarvan het effluent het eindproduct is. Dit maakt van effluent een kaliummeststof met potentieel om kunstmeststoffen te vervangen (circulaire economie). Het zijn deze eigenschappen van effluent die verantwoordelijk zijn dat effluent 100% werkzaam is en een relatief soepele uitrijregeling kent. Aangezien de voorwaarde van het 2% droge stofgehalte reeds in de bepaling rond het emissie-arm uitrijden, als autonome voorwaarde, is opgenomen, is het niet nodig om deze voorwaarde ook bij de definitie van effluent te behouden en wordt deze voorwaarde met 1° van voorliggend artikel geschrapt. Hierdoor worden effluents, die het 2% droge stofgehalte niet halen, doch voor het overige wel alle eigenschappen van effluent hebben, toch als een meststof aanzien die 100% werkzaam is en geniet dit effluent ook van de soepelere regeling rond de uitrijregeling. Voor de

volledigheid is er, behalve de schrapping van de vereiste van 2% droge stof, nog toegevoegd dat het ontstane slib geen effluent is. In het gewone taalgebruik is het effluent inderdaad het vloeibare gedeelte, zonder de slibs. Om echter alle discussies uit te sluiten is er nu aan toegevoegd dat de slibs niet als effluent beschouwd worden. Deze slibs hebben immers andere eigenschappen dan het effluent en bevatten bv. veel meer nutriënten dan effluent.

Het tweede punt betreft een technische correctie. Het woord “roet” was niet correct, het werd vervangen door het woord “met”.

Art.65.

Met voorliggend artikel worden een aantal aanpassingen doorgevoerd aan artikel 14 van het Mestdecreet.

De aanpassing, die voorgesteld wordt in punt 1°, verduidelijkt dat een vrijstelling van de aanduiding als focusbedrijf enkel kan aangevraagd worden, door een bedrijf waartoe er landbouwgronden behoren. Dit is logisch aangezien om een vrijstelling te krijgen men op één of meerdere tot het bedrijf behorende percelen landbouwgrond, een nitraatresidubepaling moet laten uitvoeren. Indien er geen percelen tot het bedrijf behoren, is dit echter onmogelijk. Voor de duidelijkheid wordt daarom nu in paragraaf 5 toegevoegd dat het aanvragen van een vrijstelling van de kwalificatie als focusbedrijf enkel mogelijk is indien er een of meerdere percelen landbouwgrond tot het bedrijf behoren.

Met het tweede punt worden twee woorden vervangen. De woorden “tweede lid” worden vervangen door de woorden “derde lid”. Dit was een foutieve verwijzing, door de vervanging van deze woorden wordt er nu correct verwezen.

Het derde punt betreft eveneens een technische correctie. In het Mestdecreet is voor wat betreft de uitrijregeling, de datum van 31 augustus belangrijk. In de praktijk laten de weersomstandigheden het echter niet steeds toe om in de weken voorafgaand aan 31 augustus, te bemesten of een vanggewas in te zaaien. Daarom voorzien verschillende artikelen die betrekking hebben op de uitrijregeling, dat in geval van uitzonderlijke weersomstandigheden, de datum van 31 augustus kan verschoven worden tot 10 september. Het uitrijden van meststoffen of het inzaaien van de nodige gewassen kan in een dergelijke geval gebeuren tot en met 10 september (cfr. artikel 8 van het Mestdecreet). In artikel 14, §9, van het Mestdecreet, staat er echter, voor wat betreft het inzaaien van het vanggewas, verkeerdelijk dat dit dient te gebeuren voor 10 september, waardoor er dus een verschil van een dag zou zijn tussen de verschillende regelingen. Hetgeen niet de bedoeling is. Met voorliggend artikel wordt dit gecorrigeerd.

Met het vierde punt worden twee nieuwe leden toegevoegd, aan artikel 14, §12, van het Mestdecreet. Met het volgende artikel worden twee identieke leden toegevoegd aan artikel 15, §8, van het Mestdecreet.

De aanpassing, die voorgesteld wordt in het eerste nieuw toe te voegen lid, stelt dat als men laattijdig nog wijzigingen aan de verzamelaanvraag doorvoert de Vlaamse Regering een afwijkende regeling hiervoor kan uitwerken. In de praktijk wordt namelijk vastgesteld dat landbouwers, die een focusbedrijf zijn, soms nog heel laat, aanpassingen doorvoeren aan hun ingediende verzamelaanvraag. Hierdoor is het heel moeilijk om op een correcte manier de nodige percelen te selecteren voor een nitraatresidu-evaluatie op bedrijfsniveau. Daarenboven wordt soms vastgesteld dat aanpassingen aan de verzamelaanvraag soms gebeuren in reactie op de selectie van een bepaald perceel voor bemonstering of in reactie op de gemeten nitraatresiduwaarden. Men kan zich hierbij de vraag stellen of deze late aanpassingen louter het gevolg zijn van het feit dat men, naar aanleiding van de selectie of de meetresultaten, de gegevens van de verzamelaanvraag nader bekijkt, of dat deze aanpassingen dan wel ingegeven

zijn door de wens negatieve nitraatresiduresultaten te vermijden of het effect ervan te beperken. Gelet hierop wordt met voorliggend artikel een extra lid toegevoegd, in de paragraaf bij de beoordeling van de nitraatresidu-evaluatie op bedrijfsniveau, dat stelt dat als men laattijdig nog wijzigingen aan de verzamelaanvraag doorvoert de Vlaamse Regering hiervoor een afwijkende regeling kan uitwerken.

Bij de bepalingen rond nitraatresidu (artikel 14 en 15 van het Mestdecreet), wordt in essentie, vanuit de gemeten nitraatresiduresultaten, de bemestingspraktijk op de tot het bedrijf behorende landbouwgronden beoordeeld. Het grondgebruik staat hierbij centraal. In het Mestdecreet is in de bepalingen rond nitraatresidu reeds een bepaling opgenomen die de Vlaamse Regering de mogelijkheid biedt om bij wijzigingen van de bedrijfsstructuur, zoals bijvoorbeeld een overname, de kwalificatie als focusbedrijf (ook) aan de overnemer toe te kennen. Een bepaling die de Vlaamse Regering de mogelijkheid geeft om een afwijkende regeling uit te werken, voor landbouwers van wie de tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgronden wijzigt, ontbrak. Met het tweede nieuwe lid dat door voorliggend artikel wordt ingevoerd, wordt hieraan tegemoet gekomen. In dit nieuwe lid is opgenomen dat deze mogelijkheid gecreëerd wordt voor landbouwers bij wie er een significante wijziging is van de tot het bedrijf behorende landbouwgronden, over een periode van verschillende jaren. Hier wordt dus niet de situatie bedoeld van een landbouwer die één van zijn twintig percelen, overdraagt aan een andere landbouwer die het vanaf dan gebruikt. Wel gaat het bv. over twee bedrijven die nauw samenwerken en waar de gronden het ene jaar door het ene bedrijf en het andere jaar door het andere bedrijf gebruikt worden. Doordat men in de bepalingen rond nitraatresidu, steeds de maatregelen koppelt aan hetgeen men het vorige kalenderjaar gedaan heeft, zullen de maatregelen in een dergelijk geval weinig effectief zijn of zelfs volledig omzeild worden. Om dit te verhelpen wordt nu de mogelijkheid gegeven aan de Vlaamse Regering om hiervoor een afwijkende regeling te ontwikkelen.

Art.66.

Met voorliggend artikel worden twee nieuwe leden toegevoegd, aan artikel 15, §8, van het Mestdecreet. Met het vorige artikel zijn twee identieke leden toegevoegd aan artikel 14, §12, van het Mestdecreet.

De aanpassing, die voorgesteld wordt in het eerste nieuw toe te voegen lid, stelt dat als men laattijdig nog wijzigingen aan de verzamelaanvraag doorvoert de Vlaamse Regering een afwijkende regeling hiervoor kan uitwerken. In de praktijk wordt namelijk vastgesteld dat landbouwers, die een focusbedrijf zijn, soms nog heel laat, aanpassingen doorvoeren aan hun ingediende verzamelaanvraag. Hierdoor is het heel moeilijk om op een correcte manier de nodige percelen te selecteren voor een nitraatresidu-evaluatie op bedrijfsniveau. Daarenboven wordt soms vastgesteld dat aanpassingen aan de verzamelaanvraag soms gebeuren in reactie op de selectie van een bepaald perceel voor bemonstering of in reactie op de gemeten nitraatresiduwaarden. Men kan zich hierbij de vraag stellen of deze late aanpassingen louter het gevolg zijn van het feit dat men, naar aanleiding van de selectie of de meetresultaten, de gegevens van de verzamelaanvraag nader bekijkt, of dat deze aanpassingen dan wel ingegeven zijn door de wens negatieve nitraatresiduresultaten te vermijden of het effect ervan te beperken. Gelet hierop wordt met voorliggend artikel een extra lid toegevoegd, in de paragraaf bij de beoordeling van de nitraatresidu-evaluatie op bedrijfsniveau, dat stelt dat als men laattijdig nog wijzigingen aan de verzamelaanvraag doorvoert de Vlaamse Regering hiervoor een afwijkende regeling kan uitwerken.

Bij de bepalingen rond nitraatresidu (artikel 14 en 15 van het Mestdecreet), wordt in essentie, vanuit de gemeten nitraatresiduresultaten, de bemestingspraktijk op de tot het bedrijf behorende landbouwgronden beoordeeld. Het grondgebruik staat hierbij centraal. In het

Mestdecreet is in de bepalingen rond nitraatresidu reeds een bepaling opgenomen die de Vlaamse Regering de mogelijkheid biedt om bij wijzigingen van de bedrijfsstructuur, zoals bijvoorbeeld een overname, de classificatie van de nitraatresiducategorie (ook) aan de overnemer toe te kennen. Een bepaling die de Vlaamse Regering de mogelijkheid geeft om een afwijkende regeling uit te werken, voor landbouwers van wie de tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgronden wijzigt, ontbrak. Met het tweede nieuwe lid dat door voorliggend artikel wordt ingevoerd, wordt hieraan tegemoet gekomen. In dit nieuwe lid is opgenomen dat deze mogelijkheid gecreëerd wordt voor landbouwers bij wie er een significante wijziging is van de tot het bedrijf behorende landbouwgronden, over een periode van verschillende jaren. Hier wordt dus niet de situatie bedoeld van een landbouwer die één van zijn twintig percelen, overdraagt aan een andere landbouwer die het vanaf dan gebruikt. Wel gaat het bv. over twee bedrijven die nauw samenwerken en waar de gronden het ene jaar door het ene bedrijf en het andere jaar door het andere bedrijf gebruikt worden. Doordat men in de bepalingen rond nitraatresidu, steeds de maatregelen koppelt aan hetgeen men het vorige kalenderjaar gedaan heeft, zullen de maatregelen in een dergelijk geval weinig effectief zijn of zelfs volledig omzeild worden. Om dit te verhelpen wordt nu de mogelijkheid gegeven aan de Vlaamse Regering om hiervoor een afwijkende regeling te ontwikkelen.

Art.67.

Met de decreetswijziging van 12 juni 2015 werd bepaald dat de mestverwerkingsplicht niet langer op het niveau van de bedrijfsgroep, doch op het niveau van het bedrijf berekend zal worden. In artikel 28 van het Mestdecreet bestond voor de decreetswijziging van 12 juni 2015 een bepaling die toeliet om bij overnames in de loop van het jaar, voor wat betreft de mestverwerkingsplicht, een verdeling van de gronden te regelen tussen de twee betrokken bedrijfsgroepen. Door het afschaffen van een mestverwerkingsplicht op het niveau van de bedrijfsgroep werd deze bepaling geschrapt. Echter ook met een mestverwerkingsplicht op het niveau van het bedrijf, kunnen er situaties zijn waarbij een overdracht in de loop van het jaar, onbedoelde effecten heeft. Zo bv. de situatie waarbij een exploitatie, samen met de bijhorende gronden, wordt overgenomen in mei. Aangezien de gronden tot mei nog in gebruik waren bij het overlatende bedrijf, wordt de afzetruimte op alle gronden, in het jaar van overname, aangerekend bij het overlatende bedrijf. Het overnemende bedrijf, krijgt echter vanaf mei wel de dierlijke productie aangerekend. Het bedrijfsmatig netto stikstofoverschot van het overnemende bedrijf zal in het jaar van overname dan ook veel hoger zijn dan normaal. Het is mogelijk dat hierdoor het bedrijf, in het jaar van overname, mestverwerkingsplichtig wordt of een veel hogere mestverwerkingsplicht heeft dan normaal. Dit terwijl in de meeste gevallen dit extra mestoverschot er in de feiten niet is aangezien overlater en overnemer vaak de bemesting op de overnemende gronden samen doen. Om hieraan tegemoet te komen wordt met voorliggend artikel terug een bepaling ingevoerd, specifiek gericht op de gevolgen voor wat betreft mestverwerking, van overnames in de loop van het jaar.

Art.68.

De Mestbank kan reeds, op basis van artikel 30, §7 van het Mestdecreet, tijdelijke nutriëntenemissierechten, uitgedrukt in TNER-D, toekennen voor doeleinden in het kader van natuurbeheer, wetenschappelijk onderzoek, onderwijs en beheer van onroerende goederen in opdracht van openbare besturen. Met voorliggende wijziging worden ook andere waardevolle sociale initiatieven erkend onder artikel 30, §7 van het Mestdecreet.

Om misbruiken te voorkomen is bepaald dat de Vlaamse Regering de mogelijkheid krijgt om een regeling hiervoor uit te werken. Dit laat toe dat de Vlaamse Regering, voor de verschillende doeleinden waarvoor TNER-D toegekend kunnen worden, de voorwaarden kan bepalen. En

bijvoorbeeld kan stipuleren dat enkel sociale initiatieven die over een of andere vorm van erkenning beschikken, voor de toekenning van TNER-D, in aanmerking komen.

Daarnaast zijn er ook bedrijven met een gemengd karakter, waar men een economische bedrijvigheid combineert met liefdadigheidsactiviteiten. Een typisch voorbeeld hiervan zijn zorgboerderijen, waar de zorg vaak gebeurt binnen de structuur van een bestaand landbouwbedrijf dat ook economische doelstellingen nastreeft. De dieren, gehouden op een dergelijk bedrijf, worden meestal dan ook niet exclusief voor het ene dan wel voor het andere doeleind gehouden. Om hieraan tegemoet te komen kan de Vlaamse Regering voor dergelijke omstandigheden bepalen dat voor de gehouden dieren, slechts gedeeltelijk TNER-D toegewezen zullen worden. In deze gevallen kan bijvoorbeeld een verdeelsleutel worden toegepast.

De bestaande regeling van de TNER-D bevat een aantal waarborgen om misbruiken te voorkomen. Deze waarborgen, die ook van toepassing zijn op deze nieuwe TNER-D, zijn de volgende:

- 1° het gaat om tijdelijke nutriëntenemissierechten die door de mestbank geannuleerd worden als de doelstelling vervalt;
- 2° de tijdelijke nutriëntenemissierechten zijn niet overdraagbaar.

Ook wat de berekening van de TNER-D en de sanctionering van het houden van dieren zonder TNER-D betreft, zijn voor deze nieuwe categorie de bepalingen inzake TNER-D in het Mestdecreet van toepassing.

Art.69.

Dit betreft een technische correctie. Bij het incorporeren van het bemestingsverbod voor gebieden, afgebakend overeenkomstig de oude gewestplannen, in het Mestdecreet (invoeging van artikel 41ter ter vervanging van artikel 15ter van het oude meststoffendecreet van 23 januari 1991), werd verkeerdelijk het bemestingsverbod op niet-intensieve graslanden gelegen in bosgebieden (artikel 15ter, §8, van het oude meststoffendecreet van 23 januari 1991), niet mee opgenomen. Met voorliggend artikel wordt dit gecorrigeerd. Het eerste punt voegt toe dat er op deze percelen een bemestingsverbod van toepassing is. Op dergelijke percelen kan er geen ontheffing gegeven worden, voor de huiskavel. Punt 2° voegt dan ook toe dat de ontheffingsregeling van artikel 15ter, §7, van het oude Meststoffendecreet, enkel geldt voor natuurgebieden, natuurontwikkelingsgebieden en natuurreservaten. Dit blijkt ook uit de bewoordingen van het hoger vermelde artikel 15ter, §7, doch voor de duidelijkheid is het aangewezen dit ook reeds in het Mestdecreet op te nemen.

Art.70.

De aanpassing, die voorgesteld wordt in punt 1°, stelt dat vervoer van dierlijke of andere meststoffen naar gronden, binnen eenzelfde bedrijf met meerdere exploitaties, zonder vervoersdocumenten kan, als het gaat om een bedrijf met maximaal drie verschillende exploitaties. Dit is een uitbreiding van het principe dat we kennen als 'eigen mest naar eigen gronden'. Dit principe is op dit moment enkel van toepassing op exploitatieniveau voor vervoer vanuit een exploitatie naar gronden horende bij die exploitatie. De voorgestelde wijziging is een uitbreiding van het principe 'eigen mest naar eigen gronden' op bedrijfsniveau. Gezien de bedrijfsbenadering die wordt toegepast in MAP5, is de relevantie van de opvolging van dit vervoer tussen exploitaties van eenzelfde bedrijf verkleind. De gronden horen toe aan het bedrijf en het is de landbouwer zelf die de gronden aan een bepaalde exploitatie toekent. Op dit moment gebeurt de verdeling van de gronden over de exploitaties al dusdanig dat het vervoer zoveel mogelijk van de exploitatie naar exploitatie-eigen gronden kan zonder vervoersdocumenten. Bovendien zorgt deze versoepeling voor een administratieve

vereenvoudiging voor de landbouwers in kwestie. Om de landbouwers geen vrij spel te geven, is het wel beperkt tot die bedrijven die maximaal drie verschillende exploitaties hebben.

De aanpassing, die voorgesteld wordt in punt 2° zorgt ervoor dat vervoer vanuit een exploitatie naar een opslag van een andere exploitatie, maar binnen éénzelfde bedrijf, wel nog moet geregistreerd worden met een burenderegeling. Hierdoor blijft het de regel dat enkel vervoer naar gronden zonder vervoersdocumenten kan. De registratie van vervoer naar opslag blijft nog steeds relevant, zodat bij een opmeting van de opgeslagen hoeveelheden door de Mestbank, de verplaatste hoeveelheden in kaart gebracht kunnen worden.

Art.71.

Dit betreft een technische correctie. In artikel 62, §7, wordt geregeld op welke wijze er bezwaar kan ingediend worden tegen de verschillende maatregelen en correcties die in uitvoering van dit artikel opgelegd kunnen worden. Er wordt hierbij verkeerdelijk verwezen naar de correctie van de gemiddelde veebezetting, als vermeld in paragraaf 2. In uitvoering van de betreffende paragraaf kunnen er immers verschillende correcties doorgevoerd worden, waaronder een correctie van de gemiddelde veebezetting. Met voorliggend artikel worden de woorden “gemiddelde veebezetting” vervangen door het woord “gegevens”, waardoor de betreffende bezwaarprocedure van toepassing wordt op alle types van correcties die in het kader van paragraaf 2 van artikel 62 zullen gebeuren.

Art.72.

Met voorliggend artikel worden een aantal aanpassingen doorgevoerd aan artikel 63. De eerste drie aanpassingen betreffen technische correcties. Zo verbeteren of verduidelijken de punten 1° en 2° hoe het opslagverschil en de nettoaanvoer in rekening gebracht moet worden. Punt 3° corrigeert een verwijzing.

Met punt 4° worden in de lijst van de zware overtredingen die rond vervoer kunnen gebeuren, twee overtredingen toegevoegd, met name het rijden zonder erkenning terwijl er een erkenning had moeten zijn (17°) en het rijden met een niet-erkend voertuig (18°). Dit betreffen twee zware vervoersboetes. Deze boetes liggen hoger dan de administratieve vervoersboetes die niet rechtstreeks een milieu-impact hebben of kunnen hebben. Aangezien het hier gaat om transporten die niet gekend zijn bij de Mestbank, zogenaamde “zwarte” mesttransporten. In het eerste geval (17°), is de mestvoerder zelf niet gekend, wat een zeer zwaar delict is. In het tweede geval is de mestvoerder wel gekend, doch is het voertuig niet “erkend” (18°), waardoor het transport niet opgevolgd kan worden. Aangezien het hier transporten betreft die als het ware onder de radar gebeuren, is er een reëel risico dat de meststoffen die op een dergelijke manier getransporteerd worden, op een niet-milieukundig verantwoorde manier afgezet zullen worden. Daarenboven, betreft het transporten die niet gekend zijn bij de Mestbank, waardoor het heel moeilijk is om deze transporten op te sporen en dergelijke overtredingen vast te stellen.

Gelet op de zwaarte van de overtreding en de lagere pakkans is het noodzakelijk om voor deze overtredingen een hoog boetebedrag op te nemen. Het spreekt voor zich dat de impact van het transporteren zonder erkenning een grotere impact heeft dan als een erkend mestvoerder rijdt met een niet erkend voertuig. Om die reden wordt een onderscheid gemaakt in de grootte van de boete. Met punt 5° wordt daarom bepaald dat de boete 2500 euro bedraagt voor het rijden zonder erkenning en 800 euro voor het rijden met een niet erkend voertuig. Punt 6° ten slotte zorgt dat de verdubbeling bij recidive, ook hiervoor geldt.

Art.73.

Met dit artikel wordt een technische correctie doorgevoerd. Er werd verkeerdelijk verwezen naar artikel 60bis. Sinds de decreetswijziging van 12 juni 2015 is de betreffende bepaling echter opgenomen in artikel 61. Met voorliggend besluit wordt dit aangepast.

Art.74.

Punt 1°, 2° en 3° van voorliggend artikel voeren een aantal technische correcties door. Zo werd in artikel 84, §1, van het Mestdecreet, verwezen naar het oude meststoffendecreet. Bij de verwijzing werd echter verkeerdelijk het jaartal vergeten. Dit wordt nu toegevoegd. (punt 1°). Ook worden een aantal verwijzingen gecorrigeerd. (punt 2° en 3°)

Art.75.

Met dit artikel worden de artikelen 85 en 86 van het Mestdecreet opgeheven. Voor de decreetswijziging van 12 juni 2015 waren er nog een aantal artikelen van het oude meststoffendecreet niet opgeheven. De artikelen 85 en 86 van het Mestdecreet regelden hoe op deze niet opgeheven artikelen toezicht werd uitgeoefend en hoe deze artikelen zich verhielden tot de bepalingen van het Mestdecreet. Aangezien echter momenteel het oude meststoffendecreet volledig is opgeheven zijn deze artikelen niet langer nodig en kunnen deze opgeheven worden.

Hoofdstuk 18. Wijzigingen van het decreet van 22 december 2006 houdende inrichting van een gemeenschappelijke identificatie van landbouwers, exploitaties en landbouwgrond in het kader van het meststoffenbeleid en van het landbouwbeleid

Aan de basis van het decreet van 22 december 2006 houdende inrichting van een gemeenschappelijke identificatie van landbouwers, exploitaties en landbouwgrond in het kader van het meststoffenbeleid en het landbouwbeleid lag een project van administratieve vereenvoudiging en e-government. De doelstelling van dat decreet was een aantal welomschreven administratieve lasten te matigen voor een specifieke aangelegenheid in de landbouw- en milieusector (Stukken Vlaams Parlement 2006-2007, 953, nr.1, p. 2). Om dat doel te bereiken werd voor toepassing van de mestwetgeving en de eerste en tweede pijler van het Europese Gemeenschappelijke Landbouwbeleid (GLB) één unieke identificatie van landbouwers en perceelsregistratie opgezet, met daaraan gekoppeld de eisen van autonoom beheer.

De administratieve vereenvoudiging is inmiddels gerealiseerd wat de unieke identificatie en perceelsregistratie betreft voor de in het decreet van 22 december 2006 opgenomen perceelsgebonden maatregelen. De verzamelaanvraag, die geldt als perceelsaangifte en in veel gevallen steunaanvraag en/of betalingsaanvraag, is een belangrijke realisatie. In de praktijk zijn er echter meer mogelijkheden om de gegevensbank te koppelen aan maatregelen die niet in de opsomming van artikel 4, §1, van het decreet van 22 december 2006 voorkomen en waarvoor gegevens met de verzamelaanvraag kunnen ingezameld worden. Voorbeelden zijn de aangifte van percelen voor biocertificering en de aangifte van al gecertificeerde percelen, de aangifte van percelen waarop dieren geplaatst zijn in het kader van diergebonden steunmaatregelen en de aangifte van teelten waarvoor steun wordt gevraagd in het kader van GMO-steunmaatregelen.

Met de wijziging van artikel 4, §1, van het decreet wordt een bredere rechtsbasis geboden om via de verzamelaanvraag perceelsgebonden informatie op te vragen en de informatie te koppelen aan de perceelsinformatie in het GBCS, dat zijn rol als gegevensbron voor identificatie en registratie ten volle kan vervullen.

Een tweede wijziging wil naast de regels voor autonoom beheer een basis geven om rechtsmisbruik tegen te gaan door het kunstmatig creëren van voorwaarden om voordelen te verkrijgen.

Het begrip “kunstmatig creëren van voorwaarden” is opgenomen in artikel 60 van verordening (EU) nr. 1306/2013, en vormt de codificatie van het principe van tegengaan van rechtsmisbruik ter bescherming van de belangen van de Europese Unie. Het vormt een codificatie van de vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, volgens dewelke justitiabelen in geval van fraude of misbruik geen beroep op het Unierecht kunnen doen om steun te verkrijgen. Dergelijke kunstmatige voorwaarden vereisen volgens de rechtspraak van het Europees Hof een objectief en een subjectief element. Als blijkt dat ondanks naleving van de door de relevante regeling opgelegde voorwaarden, het door de Unierechtelijke regeling beoogde doel niet werd bereikt (objectief element) en in hoofde van de verkrijger van het voordeel de bedoeling bestaat om kunstmatig de voorwaarden te scheppen om het voordeel te verkrijgen (subjectief element), kan het voordeel niet worden toegekend. Het is aan de nationale rechter om het eventueel misbruik te beoordelen aan de hand van bewijzen die geleverd worden volgens de regels van het nationale recht, voor zover ze geen afbreuk doen aan het Europese Unierecht (zie in die zin: Conclusie Advocaat-Generaal Kokott in samengevoegde zaken C-333/15 en C-334/15 van het Europese Hof van Justitie).

Art.76.

In de definities worden enerzijds enkele redactionele tekortkomingen rechtgezet, en anderzijds wordt een definitie opgenomen van sectorale landbouwwetgeving van de Europese Unie. Daarbij wordt consequent de ruime definitie gebruikt van de horizontale GLB-verordening (verordening (EU) nr. 1306/2013).

Art.77.

Met het oog op het verkrijgen van een bredere rechtsbasis voor de gegevens rond registratie en identificatie wordt verwezen naar het bredere begrip sectorale regelgeving van de Europese Unie. Daarbij wordt de Europese verordening onverlet gelaten.

Art.78.

Er wordt ook voor de bepalingen rond aangifte een ruime rechtsbasis gecreëerd die de Vlaamse Regering moet toelaten om verschillende aanvragen samen te brengen in de verzamelaanvraag, onder de rechtsgrond van dit decreet.

Door de wijziging aan paragraaf 2 wordt duidelijk gemaakt dat de regeling van rechtsmisbruik die vervat zit in artikel 60 van verordening (EU) nr. 1306/2013 niet enkel beperkt is tot autonoom beheer. Het kunstmatig creëren van voorwaarden om voordelen toegekend te krijgen kan ook los van autonoom beheer worden ingeroepen.

Verder wordt ook aan de delegatiebepaling in de vierde paragraaf toegevoegd dat de Vlaamse Regering nadere regels kan uitwerken voor wijziging van de registratie (ambtshalve of op verzoek) of het aanvragen van een nieuwe registratie, eventueel na weigeren van een eerdere aanvraag tot registratie.

Art.79.

De sancties voor schendingen van autonoom beheer worden behouden en de weigering van betaling of toekennen van voordelen aan een landbouwer die het autonoom beheer niet toepast

wordt geëxpliciteerd, met dien verstande dat bij ambtshalve samenvoeging bij vaststelling van het ontbreken van autonoom beheer de voordelen aan de samengevoegde landbouwer kunnen toegekend worden.

Rechtsmisbruik door het kunstmatig creëren van voorwaarden kan, conform de Europese bepalingen, beteugeld worden met het ontnemen van het voordeel, het weigeren van de betaling of het terugvorderen van betalingen.

Bijkomend wordt aan de Vlaamse Regering delegatie gegeven om gevallen aan te duiden waar rechtsmisbruik door het kunstmatig creëren van voorwaarden wordt vermoed. Dat moet altijd een weerlegbaar vermoeden zijn, aangezien elk geval in concreto moet beoordeeld worden. Het is enkel een verschuiven van bewijslast waarbij objectieve omstandigheden en een vermoeden van een subjectief element van kunstmatige creatie van voordelen aanleiding geven tot voordeelsontneming. Bij de uitoefening van de bevoegdheid zal de Vlaamse Regering gebonden zijn aan de principes van Unierecht die het principe verder verfijnen, en die ontwikkeld zijn door het Europese Hof van Justitie.

Hoofdstuk 19. Wijzigingen van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond

Art.80.

De definitie van “minister” in artikel 2, 30°, van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond werd aangepast via het decreet van 25 maart 2016 tot wijziging van het decreet betreffende de diepe ondergrond, omwille van de invoeging van het hoofdstuk III/1 (betreffende het opsporen en het winnen van aardwarmte). Via het vermelde decreet van 25 maart 2016 werd echter ook het hoofdstuk III/2 (betreffende de structuurvisie inzake de diepe ondergrond) ingevoegd. Het is wenselijk de definitie van “minister” daarmee in overeenstemming te brengen.

De definitie van “aardwarmte” in artikel 2, 36°, van het decreet van 8 mei 2009 werd ingevoegd bij het decreet van 25 maart 2016 tot wijziging van het decreet betreffende de diepe ondergrond, omwille van de invoeging van het hoofdstuk III/1 (betreffende het opsporen en het winnen van aardwarmte). Buitenlandse praktijkvoorbeelden leren dat volumegebieden die worden vergund voor het opsporen en het winnen van diepe aardwarmte, tegelijkertijd efficiënt kunnen worden aangewend voor diepe warmteopslag. Het verbreden van de definitie biedt kansen voor hybride warmtetoepassingen waarbij warmteoverschotten uit bijvoorbeeld zonne-energie of restwarmte tijdelijk kunnen worden opgeslagen via een geothermisch systeem voor verhoogde warmtevragen op een later moment. Dit kan een gunstig effect hebben voor de rentabiliteit van sommige systemen en draagt bij tot het verduurzamen en flexibeler maken van het energiebeleid.

Art.81.

Via het decreet van 25 maart 2016 tot wijziging van het decreet betreffende de diepe ondergrond werd in het decreet van 8 mei 2009 een artikel 63/11 (betreffende het opsporen en het winnen van aardwarmte) ingevoegd, dat bepaalt dat de vergunninghouder elke substantiële wijziging in een vergunningscriterium moet mededelen aan de Vlaamse Regering. De vorm van die mededeling werd niet bepaald. Het is wenselijk artikel 14 (betreffende het opsporen en het winnen van koolwaterstoffen) analoog te formuleren.

Via het decreet van 25 maart 2016 tot wijziging van het decreet betreffende de diepe ondergrond werd in het decreet van 8 mei 2009 een artikel 63/13 (betreffende het opsporen en het winnen van aardwarmte) ingevoegd, dat bepaalt dat de vergunninghouder jaarlijks een rapport moet indienen bij de Vlaamse Regering, met een overzicht van de in het voorbije jaar verrichte

activiteiten, en een overzicht van de in het eerstvolgende jaar geplande activiteiten. De vorm van die jaarlijkse mededeling werd niet bepaald. Het is wenselijk artikel 16 (betreffende het opsporen en het winnen van koolwaterstoffen) analoog te formuleren.

Art.82.

Artikel 51 van het decreet van 8 mei 2009 bepaalt dat de exploitant van een opslaglocatie (voor geologische opslag van koolstofdioxide) bij lekkages of significante onregelmatigheden onmiddellijk de minister daarvan met een aangetekende brief moet in kennis stellen. Het is wenselijk zowel een aangetekende zending als een afgifte tegen ontvangstbewijs toe te laten.

Hoofdstuk 20. Wijzigingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringen en afvalstoffen

Art.83.

In dit artikel wordt artikel 3, 1°, a) van het Materialendecreet aangepast. Deze aanvulling in de omschrijving van wat niet als een afvalstof wordt beschouwd, is noodzakelijk met het oog op een correcte omzetting van de richtlijn 2009/31/EG betreffende de geologische opslag van kooldioxide. De Europese Commissie heeft m.b.t. dit punt reeds om uitleg verzocht.

De bepaling wordt terug aangepast aan de inhoud van het initiële artikel 69 van het decreet betreffende de diepe ondergrond, zoals het destijds het Afvalstoffendecreet heeft gewijzigd. Bij de transitie van het Afvalstoffendecreet naar het Materialendecreet was van de formulering afgeweken waardoor niet meer voldaan wordt aan een correcte omzetting van de richtlijn.

Art.84

Door dit artikel wordt een rechtsgrond gecreëerd voor het digitaliseren van de procedures die zijn beschreven in het Materialendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten zoals het VLAREMA”.

Art.85.

Met dit artikel wordt in het Materialendecreet voorzien in een meer specifieke rechtsgrond voor de Vlaamse regering om de erkenningsregeling voor de centra voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen uit te werken. De erkenningsregeling is momenteel reeds opgenomen in VLAREMA op basis van de bepalingen in het Materialendecreet rond de bijzondere afvalstoffen (waaronder afgedankte voertuigen) waarbij de Vlaamse Regering nadere regels kan vaststellen voor het beheer van deze afvalstoffen. Naar aanleiding van dit voorstel moeten er geen wijzigingen in VLAREMA worden aangebracht.

Art.86

Het nieuwe derde lid in artikel 61 vermeldt dat in geval van een procedure inzake milieuheffingen die voor het Hof van Cassatie wordt gevoerd er beroep kan gedaan worden op een advocaat maar dat dit geen advocaat bij het Hof van Cassatie moet zijn. De aanpassing komt tegemoet aan het arrest 88/2015 van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015 waarbij het Hof stelde dat het niet redelijk kon worden verantwoord dat voor de milieuheffingen inzake de verwerking en ophaling van afvalstoffen zoals geformuleerd in hoofdstuk 5, afdeling 2, van het Materialendecreet, een beroep moet gedaan worden op een advocaat bij het Hof van Cassatie omdat er geen uitzondering is voorzien in het Materialendecreet op artikel 1080 van het Gerechtelijk Wetboek; terwijl deze uitzondering wel voorzien is andere Vlaamse fiscale wetgeving zoals de heffing op de oppervlaktewaterverontreiniging, de grondwaterheffing en

leegstandheffing. Door dit lid in te voegen in artikel 61 van het Materialendecreet wordt een einde gemaakt aan deze ongelijke behandeling en tegemoet gekomen aan de kritiek van het Grondwettelijk Hof.

Artikel 3.8.0.0.2. van de Vlaamse Codex fiscaliteit bevat een gelijkaardige bepaling, nl. dat *“Het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie en het antwoord op de voorziening mag door een advocaat worden ondertekend en neergelegd.”*

Niettegenstaande het artikel betrekking heeft op gerechtelijke procedures, hetgeen een federale bevoegdheid betreft, is de Vlaamse decreetgever in casu bevoegd op grond van hun impliciete bevoegdheden, dat wil zeggen (i) de door de gewesten buiten hun bevoegdheid aangenomen bepalingen moeten „noodzakelijk” zijn voor de zinvolle uitoefening van een aan hen uitdrukkelijk toegewezen bevoegdheid (artikel 10 BWHI); (ii) de federale aangelegenheid die aldus wordt betreden, moet zich tot een (per gewest) gedifferentieerde regeling lenen; (iii) de weerslag op die federale aangelegenheid moet marginaal zijn (cfr. evenredigheidsbeginsel).

Art.87.

Art.88.

Op 25 maart 2016 keurde de Vlaamse Regering de transversale beleidsnota 'Visie2050' goed. Door deze beslissing van de Vlaamse Regering is ook 'het voortzetten van de circulaire economie' als één van de zeven transitieprioriteiten bevestigd. Vanuit haar missie om bij te dragen tot een duurzaam beheer van materiaalcringen, is de OVAM de aangewezen entiteit om in samenwerking met alle betrokken actoren invulling te geven aan de transitie naar een circulaire economie.

Samen met de partners van het Vlaams Materialen Programma (VMP) werkt de OVAM momenteel aan een plan van aanpak om via een doorstart van het VMP invulling te geven aan deze transitieprioriteit. Volgens het plan van aanpak zullen de huidige drie pijlers van het VMP (Plan C, SuMMA, Agenda2020) geïntegreerd worden tot één operationeel team die uitvoering geeft aan de transitie circulaire economie. Dit veronderstelt onder meer de inkanteling van Plan C binnen de OVAM. Deze aanpak maakt dat artikel 67 van het materialendecreet niet meer actueel is. Via een aanpassing van het artikel wordt decretaal verankerd dat de OVAM de bevoegde entiteit is om samen met alle belanghebbenden invulling te geven aan de transitieprioriteit van de circulaire economie en hiertoe een samenwerkingsverband op te zetten.

Hoofdstuk 21. Wijzigingen van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid

Art.89.

Met artikel 87 wordt in artikel 2 van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid een punt 6°/1 ingevoegd, waarin het begrip personeelslid wordt gedefinieerd, als zijnde de contractuele en statutaire personeelsleden. Hiermee wordt gevolg gegeven aan het advies van de Raad van State (advies nr. 56.553/1/V/ van 14 augustus 2014) bij het besluit van de Vlaamse Regering van 10 oktober 2014 tot uitvoering van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 2006 betreffende de organisatie, de samenstelling en de werking van de Raad van het Fonds voor Landbouw en Visserij en tot vaststelling van het bijzonder reglement betreffende het beheer en van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 betreffende de biologische productie en de etikettering van biologische producten. In haar advies merkte de Raad op dat het raadzaam was het decreet aan te passen zodat duidelijk was dat zowel statutaire als contractuele personeelsleden bepaalde bevoegdheden konden

uitoefenen. Door de introductie van deze definitie van het woord “personeelslid” en de vervanging van het woord “ambtenaar” door het woord “personeelslid” in de artikelen 44, 55, 57, 58, 64, 75, 76 en 77 van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid is de door de Raad van State gevraagde verduidelijking aangebracht.

Art.90.

Krachtens artikel 4, 5° van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid kan de Vlaamse Regering retributies vaststellen die worden gevorderd voor de uitvoering van de maatregelen, vermeld in dit decreet, de uitvoeringsbesluiten ervan, het Europese Gemeenschappelijk Landbouwbeleid of het Europese Gemeenschappelijk Visserijbeleid. Het decreet verplicht de Vlaamse Regering echter de besluiten waarbij retributies worden vastgesteld ter bekrachtiging aan het Vlaams Parlement voor te leggen binnen een maand na goedkeuring ervan. Verder moet het besluit binnen een termijn van 6 maanden door het parlement worden bekrachtigd.

De Raad van State heeft in een recent advies 58.930/3 van 9 maart 2016 gesteld dat een dergelijke bekrachtigingsregeling vanuit grondwettelijk oogpunt niet vereist is voor retributies, maar dat ze in casu wel moet worden nageleefd, aangezien de decreetgever ze heeft voorgeschreven. Er wordt ter vereenvoudiging in casu dan ook voorgesteld artikel 4 in die zin aan te passen dat de Vlaamse Regering wordt gemachtigd retributies op te leggen zonder dat een parlementaire bekrachtiging nog langer vereist is. Dit wordt bekomen door het begrip retributie uit 5° te schrappen en in 5/1° een uitdrukkelijke machtiging aan de Vlaamse Regering te voorzien.

De retributies waar het bijvoorbeeld om kan gaan, is het bijdragen in de kosten van de controles die door de landbouwadministratie of door controleorganen worden verricht. Dergelijke vergoedingen kunnen niet als een belasting worden gekwalificeerd, aangezien ze een geldelijke vergoeding vormen van een dienst die de overheid of het controleorgaan presteert ten voordele van de heffingsplichtige, individueel beschouwd. Ze hebben m.a.w. een louter vergoedend karakter.

Voorts wordt ook de bekrachtigingsregel zelf gewijzigd. De termijnen die bepaald worden voor bekrachtiging worden aangepast. De termijn voor bekrachtiging door het parlement wordt op één jaar na de bekendmaking gebracht. De bepaling die een termijn oplegt voor voorlegging aan het Vlaams Parlement wordt opgeheven, omdat het volstaat één enkele termijn te hanteren. Dat leidt tot efficiëntiewinst doordat de bekrachtiging van dergelijk besluit kan opgenomen worden in een decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting (programmadedcreet). De termijn van één jaar is een maximumtermijn en kan uiteraard verkort worden afhankelijk van het moment van initiëren en goedkeuren van een programmadedcreet.

Art.91.

Art.92.

Art.93.

Om als centrum voor landbouwworming, als centrum voor sensibilisering van duurzame landbouw of als centrum voor landbouweducatie erkend te kunnen worden geldt momenteel als voorwaarde dat de vereniging een vestiging heeft in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Deze voorwaarde wordt opgeheven zodat ook verenigingen die hier geen vestiging hebben in aanmerking komen om erkend te worden.

Er worden voornamelijk een aantal wijzigingen aangebracht zonder inhoudelijke impact, of waarvan de inhoudelijke impact eerder beperkt is.

Art.94.

Zie toelichting bij artikel 87.

Art.95.

Voor het toezicht op de uitvoeringsbesluit van het decreet is al opgenomen dat zaken mogen onderzocht worden door middel van meting. Onder meting moet onder andere ook weging worden verstaan, met name het meten van een fysische grootte die gerelateerd is aan de producten die het resultaat zijn van de activiteiten, vermeld in artikel 3, §1. Daarnaast kunnen ook technische hulpmiddelen worden aangewend voor het heruitvoeren van metingen die opgelegd zijn door het decreet of de uitvoeringsbesluiten van het decreet. Door de toevoeging van de technische hulpmiddelen wordt duidelijk gemaakt dat toezichthouders zich van die middelen kunnen bedienen.

Aan de Vlaamse Regering wordt delegatie verleend om technische voorschriften vast te stellen waaraan de technische hulpmiddelen moeten voldoen waar de toezichthouders zich van bedienen. Voor de gevallen van heruitvoering van een door het decreet of de uitvoeringsbesluiten opgelegde meting, zullen de technische voorschriften gelijk lopen met de eisen die gesteld worden aan de toestellen voor de oorspronkelijke meting. In voorkomend geval kunnen ook ijkstandaarden worden opgelegd, bijvoorbeeld voor weegtoestellen en ijkgewichten die gebruikt worden om bepaalde vaststellingen te doen.

Art.96.

In artikel 53 van hetzelfde decreet wordt verduidelijkt dat het de toezichthouder is die een kopie van het proces-verbaal aan de persoon of de personen ten laste van wie een proces-verbaal is opgemaakt, moet bezorgen. Verder worden de termijnen waarbinnen deze processen-verbaal moeten worden verzonden, vereenvoudigd door niet langer een termijn van 15 werkdagen, maar van 20 dagen te voorzien. De andere termijnen die in hoofdstuk 3 van hetzelfde decreet zijn voorzien, zijn immers eveneens in dagen en niet in werkdagen uitgedrukt.

Art.97.

In artikel 57 van hetzelfde decreet wordt aangegeven dat de Vlaamse Regering niet alleen personeelsleden aanduidt die de exclusief bestuurlijke geldboetes, vermeld in artikel 56, opleggen, maar ook de personeelsleden die deze boetes invorderen.

Art.98.

Art.99.

Art.100.

Zie toelichting bij artikel 87.

Hoofdstuk 22. Wijzigingen van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting

Art.101.

In artikel 2.1.36 van het decreet betreffende de landinrichting is een regeling getroffen voor de overgang van jachtrechten bij een herverkaveling uit kracht van wet.

Het huidige derde lid van artikel 2.1.36 bepaalt het volgende:

“De duur van de jachtovereenkomsten die gesloten zijn vanaf de goedkeuring van het landinrichtingsplan of het project, plan of programma, wordt van rechtswege beperkt tot de overschrijving van de herverkavelingsakte op het hypotheekkantoor.”

De duur van de jachtovereenkomsten die gesloten zijn vanaf de goedkeuring van het landinrichtingsplan of het project, plan of programma worden dus in de tijd beperkt.

Een landinrichtingsplan of een project, plan of programma zijn echter twee verschillende planniveaus. Een landinrichtingsplan is gedetailleerd en bevat onder meer het doel van het plan, een gebiedsafbakening, een uitvoeringsprogramma en een financieringsplan. Een project, plan of programma (ander dan een landinrichtingsproject) heeft betrekking tot de planning, de inrichting of het beheer van een gebied en is goedgekeurd door de Vlaamse Regering, het provinciebestuur of het gemeentebestuur. Dergelijk project, plan of programma is meestal veel algemener dan een landinrichtingsplan. Bovendien is het niet steeds duidelijk op welk moment een project, plan of programma is goedgekeurd. Vaak zijn er verschillende beslismomenten. Voor de realisatie van een project, plan of programma worden één of meerdere inrichtingsnota's vastgesteld (zie artikel 4.2.1 decreet betreffende de landinrichting). Een inrichtingsnota is net zoals een landinrichtingsplan gedetailleerd en bevat onder meer het doel van het plan, een gebiedsafbakening, een uitvoeringsprogramma en een financieringsplan. Een landinrichtingsplan en een inrichtingsnota zijn bijgevolg vergelijkbare planniveaus.

Om in het derde lid van artikel 2.1.36 de planniveaus op elkaar af te stemmen wordt niet langer verwezen naar de goedkeuring van een project, plan of programma maar wel naar de vaststelling van een inrichtingsnota. Hierdoor wordt dus de duur van de jachtovereenkomsten die gesloten zijn vanaf de vaststelling van het landinrichtingsplan of de inrichtingsnota in de tijd beperkt.

Art.102.

Huidig artikel 2.2.1, tweede lid van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting bepaalt het volgende:

“De landcommissies vervullen de opdrachten die door dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan aan hen zijn opgedragen in het kader van de volgende instrumenten, vermeld in deel 2:

1° ...

...

5° de koopplicht.”

Echter in het decreet betreffende de landinrichting hebben de landcommissies geen opdracht gekregen in het kader van de koopplicht. Ook in het besluit van de Vlaamse Regering van 6 juni 2014 betreffende de landinrichting hebben de landcommissies geen opdracht gekregen in het kader van de koopplicht.

Bovendien is er voor alle reeds bestaande koopplichten en voor toekomstige koopplichten reeds een regeling uitgewerkt in het decreet van 16 juni 2006 betreffende het oprichten van de Vlaamse Grondenbank. Deze regeling houdt onder meer in dat elke aanvraag tot het vervullen van een decretale koopplicht wordt gericht aan de Vlaamse Grondenbank. Vervolgens verwerft de Vlaamse Grondenbank of de tot aankoop verplichte entiteit de betrokken goederen (zie artikel 20 van het voormelde decreet betreffende het oprichten van de Vlaamse Grondenbank).

In het besluit van de Vlaamse Regering van 6 juni 2014 betreffende de landinrichting werden de nadere regels bepaald voor het vervullen van de koopplicht ingesteld door het decreet

landinrichting. De bepalingen in dit besluit m.b.t. de koopplicht zijn in overeenstemming met het voormelde decreet betreffende het oprichten van de Vlaamse Grondenbank.

Doordat aan de landcommissies geen opdrachten zijn toegewezen in het kader van de koopplicht is het aangewezen om in artikel 2.2.1 de verwijzing naar de koopplicht te schrappen.

Art.103.

Deze aanpassing is een correctie van een foute verwijzing in de overgangsregeling. In artikel 7.2.5, §2, eerste lid wordt verwezen naar deel 3, titel 3, hoofdstuk 2. Er moet echter niet verwezen worden naar hoofdstuk 2 maar wel naar hoofdstuk 3. Hoofdstuk 3 bepaalt welke instanties en personen belast kunnen worden met de uitvoering van een landinrichtingsplan. Hoofdstuk 2 handelt over de planbegeleidingsgroepen. De overgangsregeling voor de planbegeleidingsgroepen is reeds opgenomen in artikel 7.2.5, §2, tweede lid.

Hoofdstuk 23. Wijzigingen van het decreet van 25 april 2014 betreffende complexe projecten

Art.104.

Artikel 6 van het decreet complexe projecten regelt de bevoegdheidsverdeling.

Momenteel zijn er een tiental pilootprojecten lopende die de procedure complexe projecten willen volgen. In een aantal van die pilootprojecten is de keuze van de bevoegde overheid een intens debat. Momenteel is die keuze gelinkt aan het besluit van de Vlaamse Regering tot aanwijzing van de Vlaamse en provinciale projecten ter uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het vaststellen van zowel het voorkeursbesluit als het projectbesluit betreft. Omdat een projectbesluit een integratie is van planning en vergunning en de bevoegde overheid bij een complex project in het huidige regelgevend kader louter op basis van de vergunning gekozen wordt, leidt dit tot onduidelijkheid. Het is daarom noodzakelijk een mogelijkheid in te schrijven in het decreet die toelaat om op basis van een onderling akkoord tussen de betrokken bestuursniveaus de bevoegde overheid aan te duiden in afwijking van de lijsten inzake de omgevingsvergunning. De mogelijkheid om de bevoegdheid voor het vaststellen van het voorkeursbesluit en het projectbesluit te delegeren aan een ander bestuursniveau, betreft een afwijking op de gesloten lijst. Het delegatiebesluit moet evenwel, zoals weergegeven in het tweede lid van de voorgestelde paragraaf 6, gemotiveerd worden. Dit delegatiebesluit kan ook, zoals weergegeven in het derde lid van de voorgestelde paragraaf 6, afspraken bevatten die verbonden zijn aan de opmaak van het voorkeurs- en projectbesluit. Dit kan o.m. inhouden dat er financiële afspraken worden gemaakt. De bedoeling van deze wijziging is om de procedure inzake complexe projecten een zo flexibel mogelijk instrument te maken.

In artikel 14,4° (ontwerp voorkeursbesluit) en artikel 23, 3° (ontwerp projectbesluit) wordt verwezen naar artikel 6 voor opname van een motivering inzake de aanwijzing van de bevoegde overheid. Een extra vermelding in de inhoud van voorkeurs- en projectbesluit van de mogelijkheid inzake delegatie dient dus niet apart vermeld te worden.

Art.105.

Punt 2° van artikel 38 van het decreet complexe projecten verwijst naar artikel 5.4.6 van het Onroerend Erfgoeddecreet:

Dit artikel van het Onroerenderfgoeddecreet regelt de melding van het archeologisch vooronderzoek met ingreep in de bodem. In de aanpak van complexe projecten komt deze

melding echter veel vroeger in de procedure. Mogelijks al in het voorkeursbesluit of in de projectonderzoeksnota. Op dat moment is het project in detail beschreven en kan bepaald worden of er wel of niet een archeologienota bij het vergunningsgedeelte in het projectbesluit dient gevoegd te worden. Bovendien schetst de projectonderzoeksnota op welke wijze het geïntegreerd onderzoek in de uitwerkingsfase zal gebeuren en heeft archeologie daar zijn plaats.

Gezien de timing van de melding van het archeologisch vooronderzoek met ingreep in de bodem, dient bijgevolg art.38, 2° geschrappt te worden.

Hoofdstuk 24. Wijzigingen van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden, en het decreet van 29 maart 2002 houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse Regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden.

Art.106.

Art.107.

In de hangende vernietigingsprocedures tegen het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan (GRUP) Afbakening Zeehavengebied Antwerpen - havenontwikkeling linkeroever wordt een middel geput uit het nooddecreet (Decreet dd. 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden, B.S. 20 december 2001).

De verzoekende partijen halen aan dat het afbakenings-GRUP op onwettige wijze afwijkt van (bepaalde onderdelen van) het nooddecreet. Het gaat dan met name om de leefbaarheidsbuffer ter hoogte van Doel en enkele natuurcompensaties voor het Deurganckdok. De hiërarchie der normen speelt in dat betoog een belangrijke rol: de Vlaamse regering zou niet kunnen afwijken van hetgeen het Vlaams parlement eerder dwingend heeft vastgelegd.

Ondanks een juridische tegenargumentatie wordt het risico als reëel ingeschat dat de relatie tussen nooddecreet en afbakenings-GRUP de wettigheid van dit laatste in het gedrang zou kunnen brengen. Ook wanneer, gegeven de gedeeltelijke schorsing en blijvende rechtsonzekerheid betreffende het afbakenings-GRUP, zou worden overgegaan tot nieuwe besluitvorming, zou dit juridisch risico betreffende het nooddecreet blijven bestaan. Deze kwestie zou m.a.w. ook de rechtsgeldigheid van deze nieuwe besluitvorming kunnen hypothekeren. Dit geldt in principe ongeacht het juridisch instrument waarbinnen nieuwe besluitvorming vorm zou worden gegeven.

Om aan het mogelijke spanningsveld tussen nooddecreet en afbakenings-GRUP te remediëren, geldt een decretaal initiatief in elk scenario als een belangrijke randvoorwaarde om een robuust juridisch kader voor de afbakening van de haven te benaarstigen.

In het licht hiervan is een aanpassing van het Nooddecreet dus aangewezen.

Een analyse van het Nooddecreet, dat zoals bekend tot stand kwam in bijzondere omstandigheden en een weerslag vormt van toenmalige (nood)oplossingen, toont de complexe samenhang van beslissingen en maatregelen aan. Intussen werd meer inzicht opgebouwd inzake de gewenste ontwikkeling van het ruimere havengebied, is een duidelijke beleidskeuze betreffende de woonkern Doel in uitvoering en wordt een gebiedsbrede, proactieve natuuraanpak gevolgd waarin oude compensatieschema's werden geïntegreerd.

Aan de toenmalige "foto van het moment" is dus voortschrijdend inzicht toegevoegd. Het Deurganckdok en bijhorende infrastructuurwerken werd gerealiseerd. De leefbaarheidsbuffer tussen Doel en Deurganckdok werd gebouwd maar verloor zijn nut naarmate de resterende

bewoners de woonkern verlieten, in uitvoering van het beslist beleid. De compensatiemaatregelen uit het nooddecreet werden eveneens ten uitvoer gelegd, waarbij voor de meer dynamische maatregelen ook steeds dynamische oplossingen werden gezocht. Bepaalde compensatiegebieden blijven hun rol ook in het MMHA (Maatschappelijk Meest Haalbare Alternatief) vervullen, terwijl de functie van andere compensatiegebieden – i.c. het voorzien van een voldoende oppervlakte aan te beschermen habitats en aan leefgebieden voor te beschermen vogelsoorten – wordt geïntegreerd in de robuuste natuurkernstructuur.

Samengevat werd het Nooddecreet in al zijn relevante onderdelen ten uitvoer gelegd. Het Nooddecreet is wat betreft de leefbaarheidsbuffer achterhaald op basis van het beslist beleid m.b.t. de woonkern Doel en is wat betreft de compensatiemaatregelen intussen opgegaan en/of vervangen in een ruimer proactief natuurverhaal met (veel) ambitieuzere én juridisch gewaarborgde doelen.

Onderzoek heeft uitgewezen dat een “intrekking” van het nooddecreet niet mogelijk is, omdat in dat geval ook de werking van de bepalingen in het verleden ongedaan zou worden gemaakt. Daarom werd de piste van “opheffing” onderzocht. In de mate dat opheffing van bepalingen uit het Nooddecreet evenwel impliceert dat corresponderende bepalingen uit de bekrachtigingsdecreten worden opgeheven, is er een risico dat naar de toekomst bepaalde vergunningen niet meer voorhanden zouden zijn. Een algehele opheffing is dus ook niet aangewezen, maar opheffing zou moeten beperkt zijn tot datgene waarvan vaststaat dat ze niet langer moeten voorzien worden. Daarnaast moet ook wel ruimte gecreëerd worden opdat bepaalde afwijkingen van de handelingen zoals voorzien in het Nooddecreet wel mogelijk zullen zijn (bijv. doorbreken dijk Paardenschor).

Er wordt in het licht hiervan een dubbel traject voorgesteld: opheffing voor wat betreft de bepaling m.b.t. de leefbaarheidsbuffer in artikel 2, 3°, van het Nooddecreet (en corresponderend bekrachtigingsdecreet). De leefbaarheidsbuffer heeft immers geen nut meer naar de toekomst toe.

Voor wat de compenserende maatregelen van artikel 2, 5°, van het Nooddecreet betreft, is de opheffing niet aangewezen in het licht van de verplichtingen uit de habitatrictlijn voor het Deurganckdok.

Daarom wordt voorgesteld om een artikel in te schrijven dat de werking in de tijd van het Nooddecreet (het gehele decreet en niet alleen artikel 2 en 8) uitdrukkelijk koppelt aan het Deurganckdok en bevestigt dat deze niet voor latere werken en handelingen toepassing vinden. Daarbij moet dan wel voorzien worden dat de verplichtingen in het kader van de Habitatrictlijn niet in het gedrang mogen komen gelet op het verdere bestaan en werking van het Deurganckdok waarvoor ze immers opgelegd werden, maar tegelijk moet mogelijk gemaakt worden dat ze desgevallend op een andere wijze zouden ingevuld worden.

Hoofdstuk 25. Wijzigingen aan het decreet van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie

Art.108.

Art.109.

Om tegemoet te komen aan artikel 59 van het Rekendecreet van 8 juli 2011 wordt de rechtsgrond voor het instellen van de Klimaatprijs respectievelijk de Prijs Rudi Verheyen vervolledigd door aan de Vlaamse Regering expliciet de mogelijkheid te geven uitvoeringsmodaliteiten voor de Klimaatprijs respectievelijk de Prijs Rudi Verheyen te bepalen.

Hiertoe wordt aan de artikelen 170/1 en 170/2 van het decreet van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie, telkens een tweede lid toegevoegd dat de Vlaamse Regering uitdrukkelijk machtigt om de criteria en de procedure voor toekenning van de kwestieuze prijzen te bepalen.

Hoofdstuk 26. Bekrchtiging van de gewijzigde verplichte bijdragen bestemd voor de promotie en afzetbevordering van de Vlaamse producten van de sectoren

Art.110.

Het Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM) heeft op grond van artikel 11, eerste lid, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het privaatrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap "Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing", het recht om verplichte bijdragen te innen van marktdeelnemers uit de sectoren landbouw, tuinbouw, visserij en agrovoeding. In uitvoering van artikel 11, tweede lid, van hetzelfde decreet, legt de Vlaamse Regering, op initiatief van VLAM, na goedkeuring in de sectorgroepen, de bijdragen, de bijdrageplichtigen en de inningsvoorwaarden vast en verklaart die algemeen bindend voor alle betrokken marktdeelnemers.

Het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juli 2016 tot wijziging van bijlage I en II bij het besluit van de Vlaamse Regering van 4 februari 1997 betreffende de verplichte bijdragen bestemd voor de promotie en afzetbevordering van de Vlaamse producten van de sectoren landbouw, tuinbouw en visserij wijzigt de bijdragen in verschillende sectoren. Het besluit moet op grond van artikel 11, derde lid, van voornoemd decreet in het jaar dat volgt op dat van de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad bij decreet worden bekrchtigd, op straffe van opheffing van rechtswege met terugwerkende kracht.

Hoofdstuk 27. Slotbepalingen

Art.111.

Het decreet van 18 mei 1999 betreffende de oprichting van de VZW Educatief Bosbouwcentrum Groenendaal wordt met dit artikel uit de rechtsorde gehaald. Dit decreet is inmiddels al geruime tijd overbodig geworden. De betrokken vzw bestaat immers al geruime tijd niet meer. Haar taken werden in 2006 overgenomen door het Ondersteunend Centrum van het Agentschap voor Natuur en Bos (OC-ANB).

Art.112.

Eerste lid: Artikel 7 heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2017. Er is voorzien in een inwerkingtreding op 1 januari 2017, aangezien de oppervlakten tegen september 2017 opnieuw moeten worden samengesteld en de procedure tot vaststelling tijdig moet kunnen worden aangevat.

Eén van de wijzigingen aan artikel 90bis, §1, 5°, van het Bosdecreet, ingevoegd bij artikel 32 van voorliggend decreet, mag pas in werking treden op het moment dat het artikel 16octies van het natuurdecreet, waarnaar wordt verwezen in de wijziging in kwestie, effectief in werking wordt gesteld.

Artikel 16sedecies dat wordt gewijzigd door het artikel 35 van het voorliggend decreet, waarnaar wordt verwezen, is op dit ogenblik zelf nog niet in werking getreden. Daarom kan dit

wijzigingsartikel van artikel 16 sedecies pas ten vroegste in werking treden op de dag van inwerkingtreding van dat laatste artikel.

Art.113.

Eerste lid: Art.8 heeft uitwerking met ingang van 27 mei 2016. Inwerkingtreding is voorzien op 27 mei 2016, zodat de procedure tot samenstelling van de pacht Prijzencommissie kan worden opgestart. De nieuwe pacht prijzencoëfficiënten moeten immers medio december zijn vastgesteld.

Tweede lid: Artikel 57 heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2014. De terugwerkende kracht is noodzakelijk voor de goede werking van de diensten en tast in beginsel geen verkregen rechten aan. Onder de wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten, die bij het te wijzigen decreet is opgeheven, was een parlementaire bekrachtiging ook niet vereist voor retributies.

Derde lid: Artikel 88 heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2014. De terugwerkende kracht is noodzakelijk voor de goede werking van de diensten en tast in beginsel geen verkregen rechten aan. Onder de wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten, die bij het te wijzigen decreet is opgeheven, was een parlementaire bekrachtiging ook niet vereist voor retributies.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw,

Joke SCHAUVLIEGE